

એક આનાનું પાત્રેજ મળવે સુકન મોહનનામાં આવશે.

ગા સા ન—સ રા ય રન બા—મી થ
યા ને

ગેહ-સારણાનું ભણતર તથા તે સાથે
ચાલુ કરવા જોઈતા બુલંદ
ખ્યાલાત યાને વીચારો.

લખનાર : એસ્વદ સીરેજ શાપુરજી મચાની,
એમ. એ. એલ. બી., સોલીસીટર.

મુંબઈ,

૧૯૨૬.

(સર્વ હકો રાખી રવાના રાખ્યા છે.)

(ALL RIGHTS RESERVED.)

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌપીરાભિદ્ર વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૩૬૯૯ યોગ

પુસ્તકનું નામ ગોદ- સારણાનું બાળાતર
અને વિચારો

વિષય પૃષ્ઠ: ૮૨૯

ગા સા ન—સ રા ય શ ન બા-મી થ્ર
યા ને

ગેહ-સારણાનું ભણુતર તથા તે સાથે
ચાલુ કરવા જોઈતા ખુલંદ
ખ્યાલાત યાને વીચારો.

લખનાર : એરવદ ફીરોજ શાપુરજી મસાની,
એમ. એ., એલ એલ. બી., સોલીસીટર.

મું બ ઈ.

૧૯૨૭.

(સર્વ હક કર્તાએ સ્વાધીન રાખ્યા છે.)

(ALL RIGHTS RESERVED.)

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી કોપીરાઈટ-સંગ્રહ

આ કેતાબ દીનશાહ શાપુરજી મસાનીએ મુંબઈના કોટમાં
બેંક-ક્રોસ-સ્ટ્રીટ ખાતે “ધી ક્રશો-ગર્લ પ્રીટીંગ પ્રેસ”
માં છાપી છે, અને શીરોજી શાપુરજી મસાની
સોલીસીટરે, ૩૭૫, હોન’બી રોડ,
મુંબઈમાં પ્રગટ કરી છે.

કેતાબ સાથે નેક યાદ !

અનુશેહ રવાન બહેશત-બહેરેહ ગુલબાઈ-ખીન્ત-

કાવસજની નેક યાદમાં

દુઆ ગુનર્ છુ કે

પહાલી માતા તરીકે આં નાચીજ દોકરા માટે જે જે મહેનત કરી

સૌથી સરસ રીતે ઉધારવાની આપે જે હેતલરી કાળજી કરી છે

તે માતા તરીકેના સૌથી ખુલ્લં કેસાસની ફરજ વાળખી

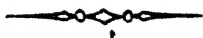
રીતે અદા કરવાના બદલામાં—

તમે તમારાં ઉરવનના આતેની આતશની મારફતે તથા જે જે મીઠા અને માંધ, તથા જે જે યસ્ન ક્રીયા તરીકે થતાં રહે છે તેની ખાસ્તરો મારફતે, તમારાં ફરોહરની તુફલમાં (ઉચ્ચ વસીલામાં રહીને), જે પ્રમાણે દાદાર હોરમજદે હુમત, હૂખત, હવરસ્તના ત્રણ કદમથી તમામ સૃષ્ટિ-રચના પેદા કરી છે તેજ કદમને પેશ પડતા તમારાં પોતીકાં હુમત, હૂખત અને હવરસ્તની મારફતે, અશો સરોશ યજ્ઞદની પનાહમાં રહીને, બહેશત-બહેરેહ થઇને, ચાલુ અને ચાલુ “અર્થેમ” તરફ પગથ્યે પગથ્યે આગળ અને આગળ મીનોઇ વૃદ્ધિમાં વધતાં રહો !

સરોશ અશો ફીરોઝગર ચાર વ પાદાર વ નેગેહદાર વ ગુરદાર વ પાના વ પારખાને-રવાને-બહેશત-બહેરેહ આસ્તા ગુલબાઈ ખીન્ત એરવદ કાઉસ આશ !

આમીન ! આમીન !! આમીન !!!

આ કેતાબ બાબે સુચના.

શરૂઆતમાં તૃષ્ટિના પેદા કરનાર અહુરામજ્દા, તથા અમ-
શાસ્પદો, મીનો, દઝે, ફરરોબ, યજ્દો જેવા નૂરમંદ સાહેબોને
નમન કરી, વખશુરે-વખશુરાન રમજ-ગો અહુરાના અશો સ્પિત-
માન જરાતોક્ત સાહેબનાં શાદ રૂહ ઉપર દરૂદ ગુજરી, તેવણ
સાહેબના તનાસુલી સીલસીલો ધરાવનારા તમામ જાય-નશીનો
અને દીન-રાઈનીદારો ઉપર આફરીન કરી આ કેતાબ બાબે સુચના
કરવાની મુજના ખુદાની રબ લઉં છું.

જરથોસ્તી દઝેનમાં જે બધી ખુલંદ “યસ્ન” યાને ક્રીયાઓ ફર-
માવેલી છે તેમાં ગુજર પામેલાં અનુશેહ-રવાનોની તમામ મોતેબર ક્રીયા-
ઓમાં બે ક્રીયાઓ આપણું ખાસ ધ્યાન ખેંચે છે. શરીરથી રવાન
છુંદું થયા પછી લાસને ઠેકાણે પાડવા માટે અને દોખ્મૈ-નશીનીને લાયક
કરવાને માટે લાસની નજદીક તેનો સચકાર વગેરે થઈ રહ્યા બાદ, નાની
“યસ્તગાન” યાને ભોંય આગળનું ભણતર ચાલુ કરવામાં આવે છે, અને
તે પછી મોટી “યસ્તગાન” યાને ગેહ-સારણું ભણવામાં આવે છે, કે જે
ભણતરને માટે આ કેતાબ ખાસ લખવામાં આવી છે. ખીજી અગત્યની
ક્રીયા “પાદ-રજ” ને નામે જણાયલી છે, અને જેને આપણે પાછલી
રાતના ઉઠમણ તથા ચહાઈમતી ક્રીયા તરીકે ઓળખ્યે છીએ, જે વખતે
ગુજર પામેલાં રવાનો હીસાબ-શુમાર થાય છે તે વખત રવાનના ગુજર
પામવાના દીવસની ખામદાંદથી ગણતાં ત્રણ દીવસ પુરા થવાની આગ-
મજનો સવાથી દોઢ કલાકનો ઐયામ છે, અને આ વખત વંદીદાદમાં

જણાવવા મુજબ ત્રીજી રાતની આમદાદ આગમજનો છે જે વખતે તે રવાનનો હોશ જગૃત થઇને આ દુન્યામાંથી સેવટની કુચ કરી જાય છે. તે વખતને “પાદ-રૂઝ” યાને “બદલો મેળવવાનો દીવસ” તરીકે ઓળખાય છે અને તે વખતે જે “ધુપ-સારણા” ની ક્રીયા તેજ વખતે કદીબી નહીં ચુકી જવી જોઇએ તેવી છે તે ક્રીયાની ખુલંદી તથા અગત્યતા પુષ્કળ જણાવવામાં આવી છે. આ ક્રીયા વખતે ગુજર પામનારના હૃમ-ખેશી, સગાહાલાં, તથા દોસ્ત-આસ્ના વગેરેએ જરૂર મીજલસ થઇને ક્રીયા નજદીક હાજરી આપવાની ફરજ છે, અને તે ક્રીયાનું બહુતર ચાલુ હોય તે વખતે “પાદ-રૂઝ” ના ખાસ ખ્યાલાત યાને વિચારો દરેક મજલસીએ રવાનની ખુશાલી યાતો તસલ્લીને ખાતર કરવાની જરૂર છે. આ ખુલંદ ક્રીયા “પાદ-રૂઝ” ને માટે એક મોટું આશરે ૧૭૫ પાનાનું ચોપાન્યું માનવંત ઉસ્તાદ સાહેબ ખેહેરામશા નવરોજી શરાફની મહેરબાનીથી બહાર પાડીને જરથોસ્તી ઇસ્મે-ક્તૂમ ઇન્સ્ટીટ્યુટ તરફથી અત્યાર આગમસ મુકત વહેંચાયું છે, અને તેની નકલ હજીબી ખાહેશમંદને માટે ફાજલ પાડીને મુકત આપવામાં આવે છે. આ “પાદ-રૂઝ” ની કેતાબમાં મરણ પછીની જરથોસ્તી દએન મુજબ સમજાવેલી હાલત તુલોતવીલ સમજાવવા ઉપરાંત તેમાં “પાદ-રૂઝ” ની ક્રીયાના મીથ્ર ખાસ આપવામાં આવ્યા છે, જે મીથ્ર ચહાઈમની ક્રીયામાં હાજર રહેનારાઓને બહુજ કીમતી રીતે ઉપયોગી થઇ પડે છે, અને તે મીથ્રની મોજ જેઓએ જાતે એવી ક્રીયામાં હાજર રહીને તેના ખ્યાલાત યાને વિચારો ફેંકીને પોતે ચાખી છે તેઓજ પીછાણી શકે છે.

આ “પાદ-રૂઝ” ની ક્રીયાની મીસાલ “ગેહ-સારણા” નું બહુતર પણુ તેટલુંજ અગત્યનું છે. જે વખતે રવાન પોતે શરીરને છોડી દઇ “કેહુપ” યાને અણુદીઠ શરીર-આકારમાં જ્યાં ખાકી શરીરનો સચકાર કરીને મુકેલું હોય છે ત્યાં માથાં નજદીક રોશન ચેરાગ આગળ નણુ રાત રહે છે, અને તે ખાકી શરીર સાથે ઉસ્તાનના બ્લુ દોરા રૂપી

પ્રવાહ મારફતે અણુદીક સંબંધ રાખે છે, તે વખતે ખાકી શરીર જે એકવાર રવાનનું પોતીકું ઘેર મીસાલ હતું તેની બરાબર વ્યવસ્થા કરવા માટે તથા દોષમા નજદીક લઈ જવા અગાઉ જે “સ્તોત” નો કીલ્લારૂપી બચાવ તેને આપવાની જરૂર છે તે “સ્તોત” અહુનવદ ગાથાના તમામ સાત હા જેને, “ગેહ-સારણુ” તરીકે ઓળખવામાં આવે છે તે બુદ્ધ સ્તોત માટે અવસ્તા ભણતરના એજમતી કલામે વખશુરે-વખશુરાંન સાહેબે રચી આપ્યા છે. ગેહ-સારણુ તરીકે આ ગાથાનું ભણતર કેટલી બધી કીમતનું છે તે બાબે ઈજ્જતેના હા પપ ના નીચે આપેલા ફકરાઓ ગોખી રાખવાની ખાસ જરૂર છે—

“યાઝ્ઞો નો હુંતી ગાથાઝ્ઞો હુરેશ્રવધતિશ્ય પાથ્રવધતિશ્ય મધન્યુશ અરેથાઝ્ઞોસ્ય; યાઝ્ઞો નો હુંતી ઉરેને વએમ અરેથેમ્ય વસ્ત્રેમ્ય. તાઝ્ઞો નો હુંતી ગાથાઝ્ઞો હુરેશ્રવધતિશ્ય પાથ્રવધ-તિશ્ય મધન્યુશ અરેથાઝ્ઞોસ્ય; તાઝ્ઞો નો હુંતી ઉરેને વએમ અરેથેમ્ય વસ્ત્રેમ્ય. તાઝ્ઞો નો બુયાંન્ હુ-મીજદાઝ્ઞો અશ-મીજદાઝ્ઞો અષો-મીજદાઝ્ઞો પરો અસ્નાધ અંધહુયે પસ્વસ્ય અસ્તસ્ય અઝ્ઞોદસ્ય વી-ઉરવીશ્તીમ્.”

—યજ્ઞને, હા પપ; ૨.

યાને કે “જે ગાથા હમુને રક્ષણ કરનારા તથા બચાવ કરનારા તથા મીનોઈ ખોરાક જેવા છે; જે ગાથા હમારાં રવાનને માટે ખોરાક તથા વસ્ત્ર બેઉ છે, તે ગાથા હમુને રક્ષણ કરનારા તથા બચાવ કરનારા તથા મીનોઈ ખોરાક જેવા છે; તે ગાથા હમારાં રવાનને માટે ખોરાક તથા વસ્ત્ર બેઉ છે. ખાકી શરીર તથા શુદ્ધબુદ્ધ એકબીજાથી છુટાં થયા પછી (યાને ગુજરવા બાદ) તે ગાંધા હમુને પેલી દુન્યામાં સારો બદલો આપનારા, પુરતો બદલો આપનારા તથા અશોષનો બદલો આપનારા થાએ!”

હાલમાં ગુજરાલાંની પાયદસ્તની ભેળી મળેલી મીજલસમાં હાજર રહેલાં બાનુઓ અને ગૃહસ્થો એ મહાન પ્રસંગની ગંભીરતા જાણવાને બદલે લગતી સળતી દુન્યવી બાબદોની વાતચીતમાં વખત ગાળે છે તે બહુજ નામનાસેય છે. આ ગેહ-સારણું શરૂ થાય ત્યારથી તે તમામ પુરૂં થાય ત્યાં સુધી ગુજર પામનારના ખેશીઓ તથા દોસ્ત આસ્નાઓએ તેમજ અનુભવે ત્યાં હાજર રહી કુસ્તી-પાઠીયાવ ફરીને સરોશ બાજુ ગેહ લણી લઈને નીચે આગળ ચાલતાં જણાવ્યા મુજબ “સરોશની બાજુ” લેઈને ગેહ-સારણાના ખ્યાલાત યાને વિચારોમાં મશ્ગુલ રહેવાની ખાસ ફરજ છે, અને જેમ જેમ મોખેદ સાહેબો તરફથી ગેહ-સારણાના ફકરા બુલંદ અવાજે લણાતા જાય તેમ તેમ તેને લગતા આ કેતાબમાં સમાવેલા બુલંદ ખ્યાલાતની અંદરજ લીજ થઈને આ સૃષ્ટિ-રચનાની સેવટની તેમ ચાલુ યાદ રાખી, આ “સે-પંજી સરાય” એટલે “ત્રણ પાંચ દીવસના મુસાફર-ખાના” જેવી દુન્યાનાં તકલીદીપણાંને, ખ્યાલ મજબુત નજર સનમુખ રાખી, તે ગુજર પામેલાં રવાનનો હોશ આ દુન્યા સાથેનો સંબંધ સદાનો કાપી નાંખીને હવે બસ પેલી અણુદીઠ આલમેમાંજ મીનોઈ વૃદ્ધિમાં આગળ વધતું રહે એવા પ્રકારના ખાસ ખ્યાલાત (વિચારો) ચાલુ ફેંકવાની બધા મીજલસીઓની ગંભીર ફરજ છે. આ વખતે મીજલસીઓએ દુન્યાદારીની યા બીજી ત્રીજી કોઈખી બાબદની વાતચીત પોત પોતામાં કરવી જોઈતી નથી, પણ જે ગંભીર પ્રસંગ માટે તેઓ ભેગા મળ્યા છે તે પ્રસંગનેજ યાદ રાખીને તે પ્રસંગને લગતા ઘટતા ખ્યાલાત યાને વિચારો કરી શકાય એવી મંતલબથીજ આ નાની કેતાબ બહાર પાડવામાં આવી છે.

ગેહ-સારણું, દાખમે-નશીની, સરોશની કીયાઓ, તથા જીંદગી દરમ્યાન સામેત પાઠયાવ કુસ્તી સાથની ફરજયાત કીધેલી અંદગી—આ ચાર પાયાઓ ગુજર પામનારનાં શબ્દના સેવટન આ દુન્યાદારીના મજબુત મીથ્રના “પીંજર” યાને કોટલાંને લાંગી તોડીને બ્રષ્ટ કરવામાં

મદદગાર થાય છે એમ વખશુરે-વખશુરાંન સાહેબનો કોલ છે. ઉરવાનને ગુજર પામવા બાદ આ દુન્યા તરફ ખેંચાયલું નહીં રહેવામાં જેટલી ક્ષીયાઓ મદદગાર થઈ પડતી હોય તે દરેક ક્ષીયાઓ બરાબર કાયદાસર કરવામાં તે ઉરવાનને અતી ઘણો ફાયદો થાય છે. ઉરવાન ગુજર પામ્યા પછી જો તેની ખાહેશોનું પીંજર આખું રહેવાને લીધે આ દુન્યા તરફ કંઈપણ કહેવાતા સાયન્ટીફિક પ્રયોગોથી યા સાંધનોથી યા ખીજા કોઈપણ સખખથી ખેંચાયા કરે છે તો તે ઘણુંજ દુઃખી થાય છે, કે જે પ્રમાણે ગુજર પામનાર માટે જીવતાંઓએ કીધેલાં રડણ તથા વીલાપથી પણ તે ઉરવાન આ દુન્યા તરફ ખેંચાઈને ઘણુંજ કમકમે છે અને દુઃખી થાય છે. આવું ખેંચાણુ તે ઉરવાનને માટે નહીં ખમી. શકાય એવું દોજખ જેવું ભયંકર દુઃખ થઈ પડે છે. તેવાં દુઃખમાંથી ઉરવાનને સદાનું મુક્ત કરી અણુદીઠ આલમોની અંદર ચાલુ શાંતી અને મીનોઈ ખુશાલી તરફજ તેની વળાણુ રહે, અને અશો સરોશ યજ્ઞદના બુલંદ અશો પ્રવાહોની પોશ્ત-પનાહી મેળવે તેને ખાતરજ તે ઉરવાનને લાયક સંજોગો ઉભા કરી આપવામાં મોટી મદદ તરીકે ગેહ-સારણું, દોખમે-નશીની, સરોશની યજ્ઞને તથા વંદીદાદની ક્ષીયાઓ, તથા પહેલા ત્રણ દીવસ દરેક ગેહમાં થતી સરોશની બાજની ક્ષીયાઓ કરવામાં આવે છે, અને આ ક્ષીયાઓ તે રવાનની પોતીકી જીંદગી દરમ્યાનની ફરજયાત બંદગીની અસરોની સાથે મળીને તે ઉરવાનને શખના મીઘ્ર યાને પીંજરમાંથી મુક્ત કરવામાં ખાસ મદદગાર થઈ પડે છે. આવા એક અતી અગત્યના પ્રસંગને માટે જે વખતે ઉરવાન લાંખી મુસાફરીએ અણુદીઠ આલમ તરફ જવાની તૈયારીમાં રહે છે તે વખતે આપણા વીચારો કેવી રીતના રાખવા જોઈએ, અને મજલસી તરીકે ગુજર પામનાર વહાલાં ખેશી યા મીત્રને વીચાર તથા લણતરના શખ્દોના ખ્વનીના કાયદાઓને (Laws of Thought-Vibrations and Word-Vibrations) આધારે કેવી રીતે આપણે મદદગાર થઈ શક્યે છીએ, તેનો એક ઝાંખો ખ્યાલ આપવાની મકસદથીજ આ કેતાબ લખવામાં આવી છે.

આ વીચાર અને ચિત્તની એકાગ્રતા (Convergency and Concentration of Thought-Force) જળવવાનો અસલ જરથોસ્તી કાયદો આપણાં વચ્ચેથી ગુમ થયેલો હોય એમ લાગે છે, અને આપણી ખાનગી બંદગી યા ક્રીયાકામ વખતે તેમજ જાહેર મીજલસો જેવી કે લગન, નવનિેત, ગેહ-સારણું, પાદ-રજ તથા જશન જેવાં ક્રીયાકામ દરમ્યાન આપણી ખાસ હાજરીની જરૂરયાત પીછાણી શકતા નથી, તથા તે પ્રસંગને અનુસરતા વીચારો ધરાવી, મનને એકાગ્ર કરીને કાંઈનેખી મદદ યા ફાયદો થાય એવું હાલ કરી શકતાં નથી, કારણકે “મીથનો કાયદો” યાને વિચાર અને લાયક દુઆનાં બળથી મદદ કરવાનો કાયદો આપણી કામ ભુલી જતાં શીખી છે. અવસ્તા માંથ્ર યાને કલામો તો તલવારના ગોચા તેજ પાના મીસાલ છે, તેને લગતા અંદર સમાવેલા મીથ્ર યાને અસલ વિચારો ગોચા તલવારના હાથા મીસાલ છે, જ્યારે અશોષનું કુવત ગોચા શમ્શીર-ખાઝનાં બદનનાં જોર મીસાલ છે. જે પ્રમાણે એક તલવાર ફેરવનારને તેજ હાથાવાળી તલવાર સાથે બદનનું કુવત તેમજ તે ફેરવવાની કવાયદની જરૂર છે, તેજ પ્રમાણે એક ખરા બંદગી કરનારને બંદગીનું સંપુર્ણ ફળ પામવા માટે અવસ્તા માંથ્ર ઉપરાંત તેના અસલ મીથ્રનું જ્ઞાન તથા તરીકતોની કવાયદથી તનમાં ખીલવેલું અશોષનું કુવત એ બન્નેની એકસરખી જરૂર પડે છે. આ જરથોસ્તી મીથ્રનો કાયદો અશોષની તરીકતોની સાથે પાછો સજીવન કરવામાં આવશે, ત્યારે અને ત્યારેજ આપણી કામ પોતીકી બંદગી તેમજ ક્રીયાકામ, જાહેર યા ખાનગી, નો વાજખી બદલો મેળવવાને લાયક થઈ શકશે.

આ ગેહ-સારણાંના મીથ્રમાં જે ઉંડાણ શીલસુશીનાં તલ્લ સમાયલાં છે તે ખુદાનું ચાહવું હશે તો “ક્રશો-ગર્દ” નામના ત્રીમાસીક ચોપાન્યામાં વખતોવખત સમજવવામાં આવશે, અને જેઓને આ બાબે વધુ ઉંડાણથી સમજવાનો-શોખ હોય તેઓ તે સમજણુ તે દીશાએથી પોતાની મકદુર મુજબ પોતાના ખુદાના ચાહવાથી મેળવી શકશે.

આ બાબદના સંબંધમાં થોડીક સુચનાઓ કરવાની જરૂર છે. ઉપર જે સરોશની બાજ લેવા માટે જણાવવામાં આવ્યું છે, તેના અવસ્થા નીચે મુજબ લખવા જોઈએ; એ માટે ગેહ-સારણાંના વખતની આગમય ગુજરનારનાં વહાલાંઓ સુદ્ધાં દરેક મળેલી આનુ તથા ગૃહસ્થે એલાહેદી જગ્યાએ કુસ્તી-પાદયાવ કરીને સરોશની બાજ લઇને મીઠાલસમાં ખેસવું, અને મુન પાને ચુપકીદી ધારણ કરવી, કે જેથી સરોશની બાજ તુટે નહીં:

દનઝોથ્ર અહુરહે મજદાઝો, અષેમ વોહૂ ૩.

કવરાને મજદયસ્તો જરથુશિરશ વી-દઝેવો અહુર-તંઝેવો (હાવન, રપીથવન યા ઉઝીરન એ ત્રણમાંથી જે ગેહ હોય તે લખવી) કસસ્તયઝેચ. સઝઝોપહે અઝેહે તઝમહે તનુ-માંથહે દરષિ-દઝઝોશ, આહૂઠર્યેહે દનઝોથ્ર યસ્નાઠચ વહુમાઠચ દનઝોથ્રાઠચ કસસ્તયઝેચ. યથા અહૂ વઠર્યો જઝઝોતા ક્રા મે ઝૂતે, અથા રંતુશ અપાત્તચિત્ હુચ ક્રા અપવ વીદ્વાઝો ઝઝઝોત્.

* * *

અહુનંમ વઠરીમ તનૂમ પાઘતિ,

અહુનંમ વઠરીમ તનૂમ પાઘતિ,

અહુનંમ વઠરીમ તનૂમ પાઘતિ.

યથા અહૂ વઠર્યો (૧)

કેમના મજદા મવઠતે પાયૂમ દદાત.

હુયત્ મા દ્રઝવાઝો દીદરેષતા અઝેનંધહે,

અન્યેમ શ્વહમાત્ આથસ્થા મનંધહસ્થા,

* “સઝઝોષેમ અષીમ” વાળો ફકરો ગેહ-સારણાં વખતે નહીં લખવો જોઈએ તેથી અહીં કહાડી નાખ્યો છે.

યયાઓ બ્યઓથનાઇશ અવેમ થઓશતા અહુર*.

તાંમ મોઇ દાંસ્તવામ દએનયાઇ કાવઓઆ.

કે વરેથેમ-જા થ્યા પોઇ સેંગહા પોઇ હુન્તી

ચિથ્રા મોઇ દાંમ અહુબિશ રતૂમ ચીજદી

અત્ર હોઇ વોહૂ સઓપો જન્તૂ મનંધહા

મજદા અહુમાઇ યહુમાઇ વપી કહુમાઇ ચીત .

પાત-નો તબિબ્યન્તત પધરિ,

મજદાઓસ્થ આરમધતિશ્થ સ્યેન્તસ્થ.

નસે દએવી દુક્ષ, નસે દએવો-ચિથ્રે,

નસે દએવો કકરશ્તે, નસે દએવો-કદાઇતે,

અપ-દુક્ષ નસે, અપ-દુક્ષ દવાર,

અપ-દુક્ષ વીનસે અપાખેદ્ર અપ નસ્યેહે.

મા મેરેન્યઇનીશ ગએથાઓ અસ્તવધતીશ અપહે.*

દરેક મજલસીએ આટલે સુધી લણ્યા પછી, આ કેતાબમાંથી ગેહ-સારણાંના અવસ્તા મુવેદ સાહેબો જેમ જેમ પઢતા જાય તેમ તેમ જોતા રહી તેની સામે છાપેલા મીથ્ર ઉપર ખાસ ધ્યાન આપતાં રહેવું.

વળી જે વખતે ગેહ-સારનારા મુવેદ સાહેબો પીઠ ફેરવીને ઉભા રહે, અને તે વખતે ઉરવાનના શબ્દો નસેસાલારો ઘેનમાં મુકે, તે વખતે દરેક મજલસીઓ ધણાજ ખાકસારીથી નમનતાઈ અને નાચીજીના મીથ્ર કરવા કે અંતે આ ફાની દુન્યા છોડીને દરેકને પેલી અણુદીઠ દુન્યા તરફ જવાતુંજ છે, વાસ્તે આ દુન્યાની નાપાયદારી અને રવાનની હમેશની પાયદારીના ખુબ મીથ્ર કરવા.

* આ સરોશની બાજના મીથ્ર માટે જુઓ હેઠળ પાનાં ૩, ૫ અને ૭.

વળી ગેહ-સારણું પુરું થયા પછી મુંગે મહોડે બાજ તથા પેવંદ રાખીનેજ સેજદો ધણી અદબ આદાબથી સર ઝુકાવીને ત્યાં હાજર રહેલાં ગુજરેલાં અણુદીઠ ઉરવાનનો કરવો. અને ત્યાર બાદ જો પાયદસ્ત જવાની હોય તો બીજા મજલસીનું પેવંદ રમાલ યા પીછોડી વતી પકડીને મુંગે મહોડે અર્પેમ વૉહૂના મીશ્ર કરતાં કરતાં ઘેન (ગેહાંન) લઇ જનારાઓથી ધણે દૂર દૂર ધીમે કદમે જવું, અને મુન યાને ચુપકીદી રાખીનેજ યથા-અર્પેમ લણુતાં લણુતાં પાયદસ્ત કરવું યાને ઉરવાનને ચાલુ મનમાં નમસ્કાર કરવા, અને દોખમા વાળી જગ્યાએ પાછો સેજદો કરી રહ્યા પછી, નસેસાલારો દોખમામાં રાખ મુકીને બહાર આવે તે પછી સરોશની બાજ નીચે મુજબ મુકવી:

નૅમસ્ત્યા યા આરમઘતીશ ઇજ્જાયા

નૅમસ્ત્યા યા આરમઘતીશ ઇજ્જાયા

નૅમસ્ત્યા યા આરમઘતીશ ઇજ્જાયા

યથા અહૂ વધસ્યો (૨)

યસ્તૅમ્ય વહુમૅમ્ય અઝ્ઝાજસ્ય જવરૅય આક્રીનામિ સ્વઝ્ઝા-
પહે અખ્યેહે તખમહે તનુ-માંથહે દરપિ-દ્રઝ્ઝાશ આહુધસ્યેહે,
અર્પેમ વૉહૂ (૧).

* * *

હુજંધરૅમ બઝેપજનાંમ બઝેવરૅ બઝેપજનાંમ

હુજંધરૅમ બઝેપજનાંમ બઝેવરૅ બઝેપજનાંમ

હુજંધરૅમ બઝેપજનાંમ બઝેવરૅ બઝેપજનાંમ

અર્પેમ વૉહૂ (૧).

* અહીં આખી “અહ્લાઇ રઝેશય” નથી લેવામાં આવી, કારણકે તે લાગ ગુજર પામેલાં રવાનની દરેક ક્રીયા વખતે “સ્તોત” ને કાયદે લણી શકાય નહીં.

જસ મે અવંધહે મજદ, જસ મે અવંધહે મજદ, જસ મે અવંધહે મજદ, અમહે હુતાશતહે હુરચ્છાદહે વેરંચ્છનહે અહુર-દાતહે, વનધનત્યાઓસ્ય ઉપરતાતો, * * * ધ્વાપહે ખદાતહે, જરવાનહે અકરનહે, જરવાનહે દરેધા-ખદાતહે. અષ્મ વૌહૂ (૧)

આટલું ભણ્યા પછી મુગે મ્હોડે શરીરના ઉઘાડા ભાગો જેવા કે હાથ ઉપર, મ્હોડાં ઉપર તથા પગ ઉપર નીરંગ ચોપડી, હાથ મ્હોડું તથા પગ પાણીએ ધોઇને મુગે મ્હોડે કુસ્તી છોડીને, “અહુરમજદ ખુદા” ભણીને કુસ્તી બાંધવી. પછી પાછું હાથ મ્હોડું ધોઇ આખી સરોશની ક્ષુન્નનની કુસ્તી કરવી, અને પછી ચાર જાતના નમસ્કારો—નમસ્કાર દોખ્ખાનો, નમસ્કાર પર્વતનો, નમસ્કાર પાણીનો, નમસ્કાર ઝાડપાનનો—ભણી લઇને, જે દોખ્ખાવાળી જગ્યાએ સગવડ હોય તો ત્યાં અને નહીં તો ઘેર આવીને નાહી લેવું. પાયદસ્ત જનારાઓએ ધ્યાનમાં રાખવું કે સઘડીવાળું મકાન જ્યાં આતશે દાદગાહ રાખવામાં આવે છે ત્યાં પાયદસ્તે ગયા પછી અંગોળ કર્યા વગર જવું વાજખી નથી, તેમજ પવિત્ર આર્તશના કેબજાને અંગોળ કર્યા વગર સેજદો પણ કરવો ઘટતો નથી. અસલ પાયદસ્તની આગમંચથી માણસો રવાના કરીને તેઓ પાસે સઘડીનું સુખડ તેમજ કુતરાનો ખોરાક તેમજ ત્રાંજ બાંધેલી નાદની-ઓમાં નાહીને પાયદસ્તે જનારાઓએ બદલવાનાં ચોખ્ખાં કપડાં વીગેરે એલાહેદાં મોકલવામાં આવતાં હતાં.

હવે જેઓ પાયદસ્તે નહી જનારા હોય તેઓએ તેમજ ખાનુઓએ લાશ રસ્તા ઉપરથી ધણે દૂર નહી દેખાય તેટલી દૂર ગયા પછી ઉપર

* “જસમે અવંધહે મજદ” નો “રામનો ખાસ્ટહે” થી તે “રેષેન્તો મધંચઓમ” સુધીનો ભાગ તથા આખી “કરેકેહુ મોજદ” નથી લેવામાં આવ્યાં, કારણકે તે ભાગો ગુજર પામેલાં રવાનની દરેક કીયા વખતે “સ્તોત” ને કાયદે ભણી શકાય નહી.

લખેલા અવસ્તા લણીને સરોશની બાજ મુકવી. બાજ મુક્યા પછી આખે-જર યાને નીરંગથી હાથ મ્હોડું ધોધને પછી પાણીથી હાથ મ્હોડું ધોધને ત્યાંને ત્યાંજ મુંગે મ્હોડે કુસ્તી છોડીને “અદુરમજદ ખુદા” ની નીરંગ લણીને કુસ્તી કરવી. પછી મરદોએ ઘેર જઈ યા નજદીકની દરેમેહેરમાં જઈ પાછું હાથ મ્હોડું ધોધને “સરોશની ક્તૂમન સાથની આખી કુસ્તી” કરી લેવી. બાનુઓએ પણ ઘેરે જઈને હુમામ લેવાની જરૂર છે, કારણકે તેઓ અંદરના ખંડમાં શબની નજદીકમાં બેસે છે. આશા છે જે આટલી સુચનાઓ ધ્યાન ઉપર લેવામાં આવશે. મરદોએ પાયદસ્તે જઈ આવ્યા પછી અંગોળ કરવાની ખાસ જરૂર છે, અને અંગોળ કર્યા વગર કામેકાળે જવું યા આતશબહેરામ અગ્યારીમાં જવું ધર્મના ફરમાનથી ઉલટું છે એમ યાદ રાખવાની જરૂર છે, અને આ બાબદ પાયદસ્ત જવાથી શું શું અસરો થાય છે તે બારીકાથી સમજ્યા પછીજ સમજી શકાય છે.

હવે ત્યારે આપણે દુવા ગુબરીશું કે આ નાની કેતાબ પોતીકા ખુદાની મહેરબાનીથી હમ-દીનોને મરણ જેવા ગંભીર પ્રસંગને અનુસરતા ખ્યાલાત યાને વિચારો રાખતાં તેમજ તરીકત પાળતાં શીખવે, જેથી કરીને મીથ્રનો કાયદો અને ખાસ કરીને “બર-વક્તના મીથ્ર” યાને પ્રસંગને અનુસરતા વિચારો (ખ્યાલાત) ફેંકવાનો કાયદો જે જરથોસ્તી ફ્રેએનમાં ખાસ સમજાવેલો છે, તે મુજબ દરેક બાબદમાં આપણા હમ-દીનો અમલ કરવાની ખાહેશ અને કાળજી રાખીને ઉરવનની વૃદ્ધિના ખુલ્લું કાર્યમાં પોતીકા અદના ફાજો આપતાં રહે! આમીન!

દીરોજ શાપુરજી મસાની.

૩૭૫, હોન'બી રોડ,

મુંબઈ, તા. ૧ લી જાનેવારી, ૧૯૨૭.

ગા સાન—સરાયશન બા—મીથ્ર

યા ને

ગેહ-સારણાનું ભણુતર તથા તે સાથે

ચાલુ કરવા જોઈતા ખુલંદ

ખ્યાલાત યાને વીચારો.

મોટી યશ્તેગાંન યાને ગેહસારણાંના કલામો :

 ગુજરાતની ગેહ સારવાને માટે જે મુવેદ સાહેબો પાંદીઆવ કુસ્તી કરી પદાંન બાંધી પેવંદ ધરીને ઓછાંમાં ઓછાં ત્રણ કદમ દુર ઉભા રહીને ગેહાંન ઉપર નજર કરતા ખેડુ જણ નીચે મુજબ સરોશની બાજથી શરૂ કરે :

૧ ખનઝાંથ અહુરહે મજદાઝાં !

અષમ વાંદૂ વહિશતમ અસ્તી ; ઉશતા અસ્તી.

ઉશતા અહુમાધ હ્યત અષાધ વહિશતાધ અષમ.

યથા અદૂ વધસ્યો અથા રતુશ અષાતચિત હયા,
વંધહેઉશ દજદા મનંધહો બ્યઝાંથનનાંમ અંધહેઉશ મજદાધ,
ખષથ્રમ્યા અદૂરાઈ આ યિમ દ્રેગુખ્યો દદત વાસ્તારમ.

 (“યથા” પાંચ વાર પઢવો.)

અષમ વાંદૂ ૩

૨ કવરાને મજદયસ્નો જરથુશત્રિશ વીદઝેવો અહુર-ત્કઝેષો.

 (હાવન અથવા ખીજ હાવન ગેહ હોય તો નીચે પ્રમાણે પઢે. *)

૩ હાવનેઝે અષઝાંને અષહે રથ્વે, યસ્નાધ્ય વહ્માધ્ય ખનઝાં-
થ્રાધ્ય કસસ્તયઝેય. સાવંધહેઝે વીર્યાધ્ય અષઝાંને અષહે
રથ્વે, યસ્નાધ્ય વહ્માધ્ય ખનઝાંથ્રાધ્ય કસસ્તયઝેય.

 (રપિથ્વન ગેહ હોય તો નીચે પ્રમાણે પઢે.)

* હાવન; ખીજ હાવન- યા રપિથ્વન તથા ઉગ્રીરન ગેહ સીવાય ખીજ કાલખી ગેહમાં ગેહસારણાંની ક્રીયા થઇ શકે નહીં.

**ગેહ-સારણું શરૂ કરતી વખતે ગેહસારનારા મુવેદ
સાહેબો જે સરોશની બાજુ લે છે તેના મીથ્ર.**

૧ જરથોસ્તી દઝ્મેનના તમામ અશોષના કાયદાઓની મારફતે “અસરે-તારીકી” એટલે દરજ્જાના બદ પ્રવાહોને “અસરે-રોશની”, એટલે લલી અસરોના પ્રવાહોમાં ફેરવી નાંખીને અહુરમજ્દને ખુશાલ કર્યે ! અને “અષેમ વોહૂ” ના કલામના ઝુલુ સ્તોત ચાલુ “અષપી” ની અંદર ફેલાવો પામે !

પાંચ યથાના કલામોલી મારફતે જે “પંજી જરવીકશ” નામની ખાતેન પાંચ ગતીઓ ભેગાં સાથે સંબંધ ધરાવે છે, અને મીથ્રને જોશ આપે છે, તે પંજી જરવીકશની મારફતે અશો સરોશ યજ્ઞના પ્રવાહો ચાલુ છાં મદદગાર થાય !

અષેમ વોહૂના કલામના ઝુલુ સ્તોત ચાલુ છાં પવિત્ર ખુરેહનો ત્રણ ત્રણ મરતખે વધારો કરે !

૨ અહેરેમનથી તદન જુદો અને અહુરમજ્દને લગતો જે મજ્દ-યરની જરથોસ્તી દઝ્મેન યાને કાયદો છે તે કાયદા મુજબ હું જ્ઞાનફેશા-નીથી જીંદગી ગુઝરું !

૩ હાવન, રપીથવન કે ઉજ્જવન (એ ત્રણમાંની જે ગેહ હોય તે) ગેહના મરતખાના ખુરશેદના અણુદીક કીરણો ચાલુ ખુરેહનો વધારો કરે !

રપિથિવનાઇ અપઝાને અપહે રથવે, યસ્નાઇય વહ્નાઇય
જનઝાઠ્રાઇય કસસ્તયઝેય. ક્રાદત્-કૃષવે જમ્તુમાઇય અપઝાને
અપહે રથવે, યસ્નાઇય વહ્નાઇય જનઝાઠ્રાઇય કસસ્તયઝેય.

❧ (ઉજ્જરન ગેહ હોય તો નીચે પ્રમાણે પઢે.)

ઉજયેઠરિનાઇ અપઝાને અપહે રથવે, યસ્નાઇય વહ્નાઇય
જનઝાઠ્રાઇય કસસ્તયઝેય. ક્રાદત્-વીરાઇ દખ્યુમાઇય
અપઝાને અપહે રથવે, યસ્નાઇય વહ્નાઇય જનઝાઠ્રાઇય
કસસ્તયઝેય.

૪ સ્તઝાપહે અપ્યેહે, તજમહે, તનુ-માંથહે, દરપિ-દ્રઝાશ,
આહૂધસ્યેહે, જનઝાઠ્ર યસ્નાઇય વહ્નાઇય જનઝાઠ્રાઇય
કસસ્તયઝેય,

૫ યથા અહૂ વધસ્યો જઝાતા ક્રા મે ઝૂતે,
અથા રતુશ અપાતચિત્ હય, ક્રા અપવ વીદવાઝા ઝઝાતૂ.†

૬ અહુનંમ વધરીમ તનૂમ પાઘતિ, અહુનંમ વધરીમ તનૂમ
પાઘતિ, અહુનંમ વધરીમ તનૂમ પાઘતિ.

૭ યથા અહૂ વધસ્યો ૧

૮ કેમ ના મજદા મવધતે પાયૂમ દદાત્,
હિત મા દ્રગવાઝા દીદરષતા અઝેનંધહે,
અન્યેમ થવહાત્ આથસયા મનંધહસયા,
યયાઝા ધ્યઝાથનાઇશ અર્ષેમ થઝાશતા અહુરા;

† ગેહ-સારણાની જાજ લેતી વખતે “સ્તઝાપેમ અધીમ” વાળું પદ.

૪ અશોષના તમામ પ્રવાહોના ખમ્મનચી, તથા તગીની, શક્તિ ધરાવનાર માંથથી ભરપુર કેહપ' ધરાવનાર, ગાલેખ, અહુરાને લગતા સરોશ યજ્ઞ સાથે હમો યજ્ઞ થઈને અહુનવરનો નાદ પામ્યે !

૫ સરોશ યજ્ઞ અમારા જોતી તરીકે રહે અને અમો રાધ્વી તરીકે અશોષની મારફતે અહુનવરનો નાદ સાંભળીશું !

૬ અહુનવરનો નાદ અમારાં કેહપ' (અણદીઠ શરીર) માં દાખલ થઈને દરજીના સપાટામાંથી કેહપ'ને ત્રણ મરતમે બચાવેલું રાખે !

૭ તે સાહેબ એકજ છે, અને તેવણની સાથે સીલસીલો ધરાવનાર જે સ્તોત્ર અહુનવર છે તેનો નાદ “યથા” ના બુલંદ માંથ મારફતે અમોને મળતો રહે !

૮ જ્યારેખી ઉરવનની વૃદ્ધિમાં ખલલ કરનારી મુશ્કેલીઓ તથા આગળા ભવોમાં ઉભી કીધેલી દરજીઓની અસરો કેસાસને કાયદે ખલલ કરે, તે વખતે હોરમજ્ઞને લગતા આતશ “આશ્રો અહુરહે મજ્ઞદાઓ પુથ્ર” બાપે મીથ્ર કરવા સીવાય બીજો કંઈ ઉપાય નથી, અને તેજ મીથ્ર અમોને અશોષમાં આગળ વધારે !

૯ ભાંમ મોઘ દાંસ્તવાંમ દએનયાઘ કાવઓઆ.

૧૦ કે વરંદ્રેમ-જા થવા પોઘ સેનગહા પોઘ હુંતી,
ચિથા મોઘ દાંમ અહૂખિશ રતૂમ ચીજદી;
અત્ર હોઘ વોહૂ સેરઓપો જન્તૂ મનંદહા,
મજદા અઢાઘ યહાઘ વધી કહાઘચીત.

૧૧ પાત-નો ત્પિખ્યન્તત્ર પધરિ; મજદાઓસય આરમઘતિશય
સ્પેન્તસય.

૧૨ નસે દએવી દુખશ, નસે દએવો-ચિથે, નસે દએવો-કકરરેતે,
નસે દએવો-કદાઘતે, અપ દુખશ નસે, અપ દુખશ કાર,
અપ દુખશ વી-નસે, અપાખંદ્રે અપ-નસ્થેહ.

૧૩ મા મેરંતચઘનીશ ગએથાઓ અસ્તવઘતીશ અપહે.

(હવે અહીં થોભી અહુનવદ ગાથાના ૭ હા નીચે મુજબ બણી
જવા, જે “મોટી યસ્તેગાંન યાને ગેહસારણાંના કલામો” તરીકે
ઓળખાય છે :)

(હા ૨૮ મો.)

૦ યાનીમ મનો, યાનીમ વયો, યાનીમ ખ્યઓથનંમ અપઓનો
જરથુસ્ત્રહે.

ફેરા અમેપા સ્પેન્તા ગાથાઓ મેહિર્વાઘન.

નંમો વે, ગાથાઓ અપઓનીશ.

૯ હવે પછીની જીંદગી અશોધની તરીકેતોથી ગુજારશે તેવી રીતનું અંતઃકરણ અમે બિનાવ્યે !

૧૦ દરજીને મારનારા તથા રવાનને બચાવનારા કલામોના અમલને લીધેજ માંથની મારફતે અશો સરોશ યજ્ઞદના પ્રવાહો ચાલુ મળતા રહે !

૧૧ અએ મજદાના સીલસીલામાં રહેનાર સ્પંદારમદ અમસાસ્પંદ ! અમારી તરફથી દરજીનો ગલબો તમે દૂર રાખો, અને અમારાં ઉરવાનને ચાલુ અશોધની પોસ્ત-પનાહી આપો !

૧૨ તમામ દરજી બુન-બેખથી અમારાં કેહપ તથા ખુરેહમાંથી બહાર નીકળી જઈને ઉત્તર દીશામાં તેની પોતીકી જમ્યાએ જઈને નાબુદ થાય !

૧૩ અમારાં શરીરની અંદરના અશોધથી રાખેલા “ગએથા” એટલે અંદરના અવયવોની વીજળીક શક્તિ અને ગુને-પરવર સંક્રોચ નહી પામે, અને ઉરવનની વૃદ્ધિને લાયકના અમારા અવયવોના અનાસરો થતા રહે !

ગેહ સારણ વખતે કરવા જોઈતા મીઠા યાને વિચારો.

ગાથા હા ૨૮ :

૦ અશો સ્પીતમાન જરાતોસ્ત સાહેબના કોલ મુજબ ગાથાના સ્તોતની એજમતી અસરથી અશોધનો ફેલાવો ચાલ અને અમસાસ્પંદો જે પ્રકારની ચાલુ વૃદ્ધિ કરે છે તેવીજ વૃદ્ધિ આ ગાથાના લાણુતરના સ્તોતથી ચાલુ રહે !

- ૧ અહ્યા યાસા નંમંધહા ઉસ્તાનજસ્તો રફૂદહ્યા
મન્યેઉશ મજદાઓ પઓઉરવીમ રપેન્તહ્યા અપા વીરપંગ
બ્યઓથના
વંધહેઉશ પ્રતૂમ મનંધહો, યા ખનવીષા ગેઉશચા ઉર્વાનંમ.
(ઉપલો ફકરો બે વાર ભણવો.)
- ૨ યે વાઓ મજદા અહુરા પધરી-જસાધ વોહૂ મનંધહા
મધખ્યો દાવોઇ અહુવાઓ અસ્તવતસચા દીતચા મનંધહો
આયખ્તા અપાત્ર હુચા, યાધશ રપન્તો દધદીત ખાથે.
- ૩ યે વાઓ અપા ઉફ્યાની મનસચા વોહૂ અપઓઉરવીમ
મજદામચા અહુરેમ, યએમખ્યો ખપથ્રેમચા અધજઓન્વમ્નેમ
વરેદધતી આર્મધતિશ. આ-મોઇ રફૂદાઇ જવંગ જસતા.
- ૪ યે ઉર્વાનંમ મેન ગધરે વોહૂ દદે હુથા મનંધહા,
અપીમચા બ્યઓથનનાંમ વીદુશ મજદાઓ અહુરહ્યા,
યવત્ર ધસાઇ તવાચા, અવત્ર ખપાઇ અએષે અપહ્યા.
- ૫ અપા કત્ર થવા દરેસાની મનસચા વોહૂ વએદેમ્નો,
ગાતૂમચા અહુરાઇ સેવીશતાઇ સેરઓષેમ મજદીધ;
અના માંધા મજિશતેમ વાઉરોઇમધદી પ્રફૂસ્ત્રા હિજવા.
- ૬ વોહૂ ગધદી મનંધહા દાધદી અપા-દાઓ દરેગાયૂ;
ઓરેખાધશ તૂ ઉખદાઇશ મજદા જરથુશ્ત્રાઇ અઓઝેધહુવત્ર
રફૂનો
અદાધખ્યાચા અહુરા, યા દધખિખવતો દ્વએપાઓ તઉર્વયામા.
- ૭ દાધદી અપા તાંમ અપીમ વંધહેઉશ આયખ્તા મનંધહો;
દાધદી તૂ આર્મધતે વીશ્તાસ્પાઇ ધવેમ મધખ્યાચા;
દાઓસ્તૂ મજદા ખપયાચા, યા વે માંધા સેવીમા રાદાઓ.

૧ બેહમન અમશારપંદના જેવી અક્કલ પામીને આ ગેતી ઉપરનાં મવક્કલ રવાન “ગેહશ-ઉરવન” ની વૃદ્ધિ કરીને તેને ખુશાલ કરવામાં આ બેહુશત-બહેરેહ રવાન પોતાનો ઘટતો હમ-બેહરેહ યાને કાલો આપતું રહે!

૨ આ બેહુશત-બહેરેહ રવાન પોતીકી અશોધની મકદુર મુજબ બેહ દુન્યાની બલામાં બલી ઇચ્છવાજેગ આપપતો મેળવીને પોતીકું અસલ નુર ખરપા કરવાને લાયકતું થાય!

૩ અખૂટ “ક્ષત્ર-વધરય” યાને ઇચ્છવાજેગ સત્તા તથા વૃદ્ધિ કરનારી આરમધતી (ઉમદા મીથ્રની શક્તિ) ની બેવડી મદદથી આ બેહુશત-બહેરેહ રવાન અર્દીબહેસ્ત, બેહમન તથા હોરમજદ અમશારપંદ તરફ ખુશાલીથી આગળ અને આગળ વધતું રહે!

૪ આ ગુજર પામેલું રવાન ચાલુ અશોધનીજ મુશદમાં રહીને છેક છઠ્ઠાં આસ્માન સુધીના ગરોન્માન સુધી આગળ વધવાને લાયકની જાંદગીની કારદાનીમાં રહે!

૫ આ રવાન પોતે દીનતું જ્ઞાન મેળવીને ખુલંદ અવસ્તા માંથ્રના કલામોની ખરક્કતથી અર્દીબહેસ્ત, બેહમન તથા હોરમજદ અમશારપંદ તરફ સરોશં યજદની મારફતે વૃદ્ધિમાંજ આગળ અને આગળ વધતું રહે!

૬ રવાનની લાંબી કાયમી બેહમન તથા અર્દીબહેસ્ત અમશારપંદો મારફતે મેળવવા માટે તથા જખરદસ્ત મીનોઇ ખુશાળી પામવાને માટે કેસાસ એટલે પેદાયશો સાચનાં કરજના ચાલુ ચકરાવામાંથી આ રવાન છુટકારો પામતું રહે!

૭ અર્દીબહેસ્ત, બેહમન તથા હોરમજદ અમશારપંદો અને આરમધતીની મદદથી આ અનોશેહ રવાન પોતે કુદરતના “રાદ માંથ્ર” એટલે અસલ સ્તોતને લગતાં ફરમાનો સાંભલવાને લાયકતું થતું રહે!

૮ વહિરતેમ થવા વહિરતા થેમ અપા વહિરતા હુલ્લઆપેમ
અહુરેમ યાસા વાઉનુશ નરોધ ફેરખઆરલાઈ મહબ્યાઆ.
યએમબ્યસ્યા ઇત રાઆંધહુંધહોધ વીરપાધ ધવે વંધહેઉશ
મનંધહો.

૯ અનાધશ વાઆ નોધત અહુરા મજદા અપેમયા યાનાધશ
જરનએમા

મનસ્યા હિત વહિરતેમ, યોધ વે યોધથેમા દસમે સ્તૂતાંમ.
યૂજેમ જીવીશત્યાઆંધહો ઇષો ખપથેમયા સવંધહુંમ.

૧૦ અત્ર યેંગ અપાઅત્રયા વોઇસ્તા વંધહેઉશયા દાથેંગ મનંધહો.
અરેથેંગ મજદા અહુરા અએમબ્યો પેરના આપનાધશ કામેમ
અત્ર વે ખમમબ્યા અસુના વએદા ખરમથ્યા વધનત્યા સ્તવાઆ.

૧૧ થે આધશ અપેમ નિપાઆંધહે મનસ્યા વોહૂ યવએતાઇતે ;
ત્વેમ મજદા અહુરા ફો-મા શીપા થવહાત્ર વઆંચંધહે
મન્યેઉશ હુયા થવા એઆંઆઆંધહો યાધશ આ અંધહુશ
પઆંઉરેયો ખવત્ર.

 અહા યાસા નંમંધહો ઉસ્તાનજસ્તો રફદ્રહા

મન્યેઉશ મજદાઆ પઆંઉરવીમ સ્પેન્તહા અપા વીરપંગ
ખ્યઆથના

વંધહેઉશ ખતૂમ મનંધહો, યા ખનવીપા ગેઉશયા ઉર્વાનમ.

(ઉપલો ફકરો ખે વાર ભણવો.)

યથા અહૂ વધસો ૪, અપેમ વોહૂ ૩
અહાસાંમ હાધતીમ મજમહી.

ગેહ-સાચ્ચાંના મીથ્ર યાને વિચારો. ૧૩૬૮૮ ૧૨

૮ તે રવાન હમેશાં હોરમજદની સાથે “હજઓમ” માં યાને હમ-મીથ્રથી તથા હમશરીકીથી કાર્ય કરનાર અદીબહેસ્ત અમશાસ્પંદની તલબગારી કરતું રહે!

૯ હાંથી કુચ કરનાર. રવાન બુલંદીના સ્તોત મેળવવાની અમલ્યાતમાં ચાલુ કોશેશ કરે, અને હોરમજદ, બહમન, અદીબહેસ્ત તથા અદેરેવર અમશાસ્પંદોના કાયદાઓને જસખી ખલલ પુગાડ્યા વગર તથા દરજી ઉપર ફત્તેહ પામીને આગળ તથા આગળ વધે!

૧૦ નુરમંદ એજમતી માંથ્રવાનીના કલામની ભલી બરકતને લીધે તે રવાન બેહમન અમશાસ્પંદનો સાચ્યો ભકત થઈને પોતાની મીનોઇ વૃદ્ધિની મુરાદ તમામ સંપુર્ણ રીતે પાર પાડતું રહે!

૧૧ છેક સરઆતની સૃષ્ટિ-રચનાની હૈયાતીના સ્તોતના કાયદાના સંબંધના સીલસીલામાં રહેવાને ખાતર તે રવાન હમેશાં પોતીકા ઉમ્મુલ મીથ્ર યાને વીચારની ગતી તથા “અષેમ” (અશોધ) ને બળવતું રહે!

(“અહ્યા યાસા” ના મીથ્ર માટે બુઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીથ્ર માટે બુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ ઠો, અને “અર્ષેમ” ના મીથ્ર માટે બુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

યેંગાહે હાતાંમ આઅત્ત ચેસ્ને પધતી વંધહો,
 મજદાઓ અહુરો વએથા અપાત્ત હયા,
 યાઓધહાંમયા તાંસયા તાઓસયા યજમધદ.

(હા ૨૬ મો.)

- ૧ જમમધુખ્યા ગેઉશ ઉર્વા ગેરજદા, કહ્માધ મા શ્વરોજદમ
 કે-મા તપત્ત,
 આ-મા અએષેમો હજસયા રેમો આહુપુયા દેરશયા તવિશયા,
 નોધત્ત મોધ વાસ્તા જમત્ત અ-યો, અથા મોધ સાંસ્તા વોદ્ધ
 વાસ્તસયા.
- ૨ અદા તપા ગેઉશ પેરેસત્ત અષેમ, કથા તોધ ગવોધ રતુશ
 હાત્ત હીમ દાતા ખયન્તો હદા વાસ્ત્રા ગઓદાયો શ્વખ્ષો;
 કેમ હોધ ઉશતા-અહુરેમ યે દ્રંગવોદેખીશ અએષેમ
 વાદાયોધત્ત.
- ૩ અહ્માધ અપા નોધત્ત સરેજા અદ્રએષો ગવોધ પધતિ-અવત્ત;
 અવએષાંમ નોધત્ત વીદુયે, યા પવધતે આદ્રંગ અરેખ્યાઓધહો;
 હાતાંમ હુવો અઓજિશતો, યહ્માધ જવેંગ જિમા કેરેદુપા.
- ૪ મજદાઓ સપારે મધરિશતો, યા જી વાવેરેજોધ પધરિચિથીત્ત,
 દએવાધશયા મખ્યાધશયા, યાયા વરેપધતે અધપિચિથીત્ત;
 હુવો વીચિરો અહુરો; અથા-ને અંધહત્ત યથા હુવો વસત્ત.
- ૫ અત્ત વા ઉસ્તાનાધશ અહુવા જસ્તાધશ ક્રીનેન્ના અહુરાધ આ,
 મે ઉર્વા ગેઉશયા અજયાઓ હાત્ત મજદાંમ દ્વધદી ફેરસાખ્યો.
 નોધત્ત અરેજેજયોધ ક્રન્યાધતિશ નોધત્ત દુધુયન્તે દ્રંગવમ્ પધરી.

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જોઓએ અશોષને ખાતરજ કાંધેલી “યસ્ત” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ કીધા” ને અહુરમજ્દે લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોષ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—એ નીયમ મુજબ તે બહેશ્ત-બહેરેહ રવાન “અહ્યા યાસા” ના હાના તમામ સ્તોત સાથે એકતાન થઇને આગળ વધતુંજ રહે!

ગાથા હા રદ :

૧ આ બેહેશ્ત-બેહેરેહ રવાન પોતે ચાલુ વાસ્ત્યોશી યાને મીનોષ પ્રકારની લલી ખેતી યાને ઉરવનની વૃદ્ધિના કાયદા ફક્ત એકજ ખેડુત જે કુદરતનો સાહેબ છે તેની તરફથી શીખતું રહે!

૨ તે રવાન પોતે “ઉશ્તા” યાને મીનોષ અમર્ગ ખુશાલીનો સાહેબ થાય, અને ખેતીકાર ગોવાળ્યા મીસાલ મીનોષ વૃદ્ધિના માર્ગમાંથી દરજ્જાવાળાઓની મૂળ દરજ્જા જે “અએપમ” છે તે દરજ્જાને હાલી કહાડી, વૃદ્ધિ કરનારાં રવાનોનો માર્ગ સરળ કરી આપનારૂં થાય!

૩ મીનોષમાં ખુલ્લુંદ મરતખો પામનારાં સામ્યાંઓને આગળ ચલાવનાર, હસ્તી*તરફ જનારાઓમાં સૌથી કૃતોદ્ભવ સાહેબ તરફના હોકમો ચાલુ બળવવાને લાયક આ રવાન થતું રહે!

૪ છેક અગાઉનું તથા છેક ભવિષ્ય પછીનું ગાયખાંન ખારીક બાણુનાર મજદા અહુરાની જેવી ખાહેશ છે તે મુજબ બધાંને અને તે રવાનને આમીન થાઓ!

૫ રાસ્ત જાંદગી ગુજરનાર તરીકે તથા રહાંતી વૃદ્ધિ કરનાર તરીકે દુજમાં સપડાયા વગર તે રવાન હોરમજ્દને ચાહનારાં “ગેઉશ ઉરવન” યાને અખંડ રવાન મીસાલ થતું રહે!

૬ અત્ર એ વચ્ચાચત્ર અહુરો મજદાઓ વીદ્યાઓ વધૂશ વ્યાનયા,
 નોઇત્ર અએવા અહૂ વિસ્તો નએદા રતુશ અપાતચિત્ર હયા.
 અત્ર જી થવા કૃપુયન્તએચા વાસ્તચ્યાઇચા થવો રેશતા તતપાં.

૭ તેમ આજ્ઞાતોઇશ અહુરો માંદ્રેમ તપત્ર અપા હજઅંપો,
 મજદાઓ ગવોઈ ખ્ખવીદ્રેમચા હવો ઉરપએઇખયો સ્પેન્તો
 સાસન્યા.

કસ્તે વોહૂ મનંધ્રહા ચે ઈ દાયાત્ર એઅંઆવા મરેતએઇખયો.

૮ અએમ મોઇ ઇદા વિસ્તો ચેને અએવો સાસ્નાઓ ગૂપતા
 જરથુશ્ત્રો સ્પિતામો; હવો ને મજદા વરતી અપાઇચા,
 ચરેકરેશા સ્નાવયેંધ્રહો, હિત હોઇ હુદ્રેમ દયાઇ વખેદ્રહા.

૯ અત્રચા ગેઉશ ઉર્વા રઓસ્તા, ચે અનએષમ ખ્ખાંનમેને રાદ્રેમ.
 વાએમ નરેશ અસૂરહા ચેમ આ વસેમી ઇષા-ખ્ખથ્રેમ.
 કદા ચવા હવો અંધ્રહત્ર, ચે હોઇ દદત્ર જસ્તવત્ર અવો.

૧૦ યૂજ્જેમ અએઇખયો અહુરા અઓંગો દાતા અપા ખ્ખથ્રેમચા,
 અવત્ર વોહૂ મનંધ્રહા, યા હુષેઇતીશ રામાંચા દાત્ર;
 અજેમચીત્ર અહા મજદા થવાંમ મેંગાહી પઓઉરવીમ વએદ્રેમ.

૧૧ કુદા અષેમ વોહુચા મનો ખ્ખથ્રેમચા અત્ર મા મપા;
 યૂજ્જેમ મજદા ક્રાખ્ખનેને મજેઈ મગાઇ આ પઇતી-જનતા
 અહુરા નૂનાઓ અવરે; એહા રાતોઇશ યૂખાવતાંમ.

 અહા યાસા નમંધ્રહા ઉસ્તાનજસ્તો રેક્રેદહા

મન્યેઉશ મજદાઓ પઓઉરવીમ સ્પેન્તહા અપા વીસ્પંજ
 ખ્યઓથના

વંધ્રહોઉશ ખ્રતૂમ મનંધ્રહો, યા ખ્ખવેવીષા ગેઉશચા ઉર્વાનંમ.

૬ અશો રપીતમાન જરાતોસ્ત સાહેબને ઉરવનની વૃદ્ધિ કરનાર તથા મીનોઘ ખેતીકાર તરીકે,—તથા તેવણુ સાહેબને “અહ” એટલે પેલી દુન્યાના સાહેબ તથા “રતુ” એટલે આ ગેતીની દુન્યાના સાહેબ તરીકે,—ગણીને બરજીસી મીથ સાબેત રાખીને તે રવાન પોતાની વૃદ્ધિમાં આગળ વધતું રહે !

૭ આબાદીનો આએ “માંથ” તથા “ઉર” એટલે મીનોઘ વૃદ્ધિ પામનારાઓને વાસ્તે કલામેને લગતો મીનોઘ ખોરાક મેળવીને તે રવાન ખુશાલ આગળ આવે આગળ વધતું રહે !

૮ અશો રપીતમાન જરાતોસ્ત સાહેબ જેવણુ એકલાએ તે કલામે મીનોઘ તરફથી સાંભળ્યા તેવણુના જાનનશીનો મારફતેના ચાલુ સંબંધના સીલસીલાથી તે રવાન ચાલુ અશોઘની તરીકતોની ખાહેશમાં રહીને આગળ વધે !

૯ સૃષ્ટિ-રચનાના અખંડ ઉરવનની “રાદી” યાને કુદરતી કાયદાનુસાર વૃદ્ધિ જે રીતે થતી રહે છે તેવીજ રીતે ઇચ્છવાજોગ સત્તા પામીને તે રવાન પોતાની વૃદ્ધિ કરીને ચાલુ તમામ વૃદ્ધિમાં મદદ કરવાને લાયકનું થાય !

૧૦ સૃષ્ટિ-રચનાનું સૌથી પહેલું પગથીયું “અપ” તથા “વોહ મનંધહ” ની શરૂઆત જેમ મંજદાએ કરી છે, તેમ તે રવાન પહેલાં પગથીયાં તરીકે અશોઘ તથા લલા મીથથી આગળ વધે !

૧૧ તે રવાનને અર્દીબહેસ્ત, જેહમન તથા શેહેરેવર અમશાસ્પંદના સીલસીલાથી તમામ સંપુર્ણ રીતે “રાદ” યાને કુદરતી રીતે ખરી મદદ ચાલુ મળતી રહે !

(“અહા યાસા” ના મીથ માટે જુઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરે ૧ લો.)

(૬ ઉપલો ફકરો બે વાર લખવો.)

યથા અહૂ વધસ્યો ઠ, અપેમ વૉફૂ ૩

ખખમાવ્ય-ગેઉશ-ઉર્વામ હાઇતીમ યજમધદ.

યેંગહે હાંતાંમ આઅત્ર ચેસ્ને પધતી વંધહે,
મજદાઆ અહુરે વએથાં અષાત્ર હયા,
યાઆંધહાંમયા તાંસયા તાઆંસયા યજમધદ.

(હા ૩૦ મો.)

૧ અત્ર તા વખ્યા ઇવેન્તો, યા મજદાથા હાત્રચીત્ર વીદુષે
સ્તઆતાયા અહુરાઇ ચેસન્યાયા વંધહેઉશ મનંધહે
હુમાંજદ્રા અષા ચેયા યા રઆંચેળીશ દરસતા ઉર્વાજા.

૨ સ્તઆતા ગેઉષાઇશ વહિશતા, અવએનતા સૂયા મનંધહે,
આવરેનાઆ વીચિથહા નરેમ નરેમ ખપ્યાઇ તલુચે,
પરા મજે યાઆંધહે. અહ્યાઇ ને સજદયાઇ ખઆંદન્તો પધતી.

૩ અત્ર તા મધન્યૂ પઆંઉરુચે યા ચેમા ખફેના અસ્ત્રવાતેમ;
મનહિયા વચહિયા ખચાઇનોઇ હી વહો અકેમયા;
આઆંસયા હુદાઆંધહે. અરેશ વીખ્યાતા, નોઇત્ર
દુજદાઆંધહે.

૪ અત્રયા હાત્ર તા હેમ મધન્યૂ જસએતેમ પઆંઉરવીમ, દજદ
ગએમયા અજ્યાઇતીમયા યથયા અંધહુત્ર અપેમમ અંધહુશ;
અચિશતો દ્રેગવતાંમ અત્ર અષાઉને વહિશતેમ મનો.

(“યથા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ ઠો, અને “અર્થમ્” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જોઓએ અશોધને ખાતરજ કીધેલી “યસ્ન” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ ક્રીયા” ને અહુરમજદે લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોઘ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—એ નીચમ મુજબ તે **ખહેશત-ખહેરેહુ રવાન** “ખમાવ્ય ગેઉશ-ઉર્વામ” ના હાના તમામ સ્તોત સાથે યજ્ઞ થઇને આગળ વધતુંજ રહે!

ગાથા હા ૩૦.

૧ “સ્તોત” યાને માંથ્રની અસરો તથા “યસ્ન” યાને ક્રીયાની અસરોના મૂળ કાયદો આ **ખહેશત-ખહેરેહુ રવાન** જાણીને “ઉ૩” યાને મીનોઘ વૃદ્ધિની “રએ” એટલે મીનોઘ જ્ઞાનના પ્રકાશ સાથની ખુશાલી આપનારી હાલતે આગળ વધો!

૨ “ઉતયૂષ્ટી” યાને દીન તરફની જનકેશાની અને દીલની ભક્તિથી અશોધની તરીકતનો અમલ કરીને રોશન જમીરી પામીને એટલે મીનોઘ આંખે જોવાની શક્તિ ખીલવીને તે **રવાન ક્રશો-ગર્દ** યાને તમામ સૃષ્ટિની વૃદ્ધિના ભુલંદ કાર્ય માટે તૈયાર થતું રહે!

૩ જોડ્યા બે મીનો—સ્પેનામીનો તથા ગનામીનો—નો મૂળ કાયદો ચાલુ યાદ રાખીને મનસ્વી, ગવસ્વી અને કુનસ્વીમાં એટલે મીથ્ર, માંથ્ર તથા કારદાનીમાં રાસ્તી-પસંદ સ્પેનામીનો તરફ રહીને તે **રવાન** લલી-દાનેશવાળું થતું રહે!

૪ જન્મ અને મરણ એજ બે જોડ્યા મીનોને લીધેજ છે, તથા હૈયાતીની આખેરતમાં અશોધવાળાને માટે સૌથી ખુશાલીભરેલો મીથ્ર રહેવાનોજ—એ કાયદો તે **રવાન**ને ચાલુ રાહબરી કરતો રહે!

૫ અયાઓ મનિવાઓ વરતા, યે દ્રંગવાઓ અચિરતા-વેરેશ્યો,
અપેમ મધન્યુશ સપેનિરતો, યે પ્રઓજ્જદિરતેંગ અસેનો વસ્તે;
યએથા ખનઓપેન અહુરેમ હુધથ્યાધશ બ્યઓથનાધશ ક્રઓ-
રેત મજદાંમ.

૬ અયાઓ તોમત અરેશ વીખ્યાતા દએવાચિના, હિત ધશ
આ-દેખઓમા

પેરેમનંગ ઉપા-જસત, હિત વેરેનાતા અચિરતેમ મનો
અત અએપેમ હેનદારેન્તા, યા બાંનયેન અહૂમ મરેતાનો.

૭ અહ્યાધ્યા ખષથ્રા જસત મનંધહા વોહૂ અપાયા,
અત કુહુરેપેમ ઉતયૂધતીશ દદાત આમધતિશ આંન્મા;
અએષાંમ તોધ આ અંધહુત, યથા અયંધહા આદાનાધશ
પઓઉરેથો.

૮ અતયા યદા અએષાંમ કએના જમધતી અએનંધહાંમ,
અત મજદા તધબ્યો ખષથ્રેમ વોહૂ મનંધહા વોધવીદાધતી,
અએધબ્યો સસ્તે અહુરા, યોધ અપાધ દદેન જસ્તયો કુજેમ.

૯ અતયા તોધ વએમ ખ્યામા યોધ ધમ ફેરપેમ કેરેનાઉન અહૂમ,
મજદાઓસ્યા અહુરાઓધહો આ મોયસ્ત્રા બરના અપાયા;
હિત હથા મનાઓ બવત યથા ચિસતિશ અંધહુત મએથા.

૧૦ અદા-જી અવા દૂજે અવો બવધતી રકેન્દા સપયથ્રહા,
અત અસિરતા યઓજન્તે આ-હુપિતોમત વંધહુઉશ મનંધહો
મજદાઓ અપપયાયા, યોધ જજેન્તી વંધહાઉ સવહી.

૫ તે રવાન સૌથી વૃદ્ધિ કરનાર મીનો તરફ રહીને પોતીકા “ક્યોરેન” યાને દ્રઢ મળ્યુત એતેકાદથી રાસ્ત-કારદાની મારફતે અહુર-મજ્દને ખુશનુદ કરવા માટે “અપેમ” નેજ પકડી રહે !

૬ સૌથી નેહસ્ત મીથ્રવાળો ગના-મીનો “અપેમ” દરજીની સંક્રમાં રહીને આદમોના “અહ” (યાને ખીલેલાં અંતઃકરણોનો ખવાસ જેનાથી કુદરતને પીઠાણી શકાય છે તે) ને ખલલ કરે છે, તેવી ખલલ તે રવાનનો અહ યાને અંતઃકરણની ખીલવણી નહીજ પામે !

૭ આરમઘની મારફતે “કેહર્પ-ઉતયઘની” યાને રવાન પોતીકાં કેહર્પ એટલે અણુદીક શરીરમાં રહીને આગળ વધે એવી શક્તિ મેળવીને જે રીતે રવાન પહેલવહેલું પેદાયશોની મારફતે આવ્યું તે રીતે પાણ્ય પોતાનાં અસલ વતન તરફ જવાને (દર-વતન થવાને) લાયકનું થાયો !

૮ દુજની સામે અશોધને ખાતર લડતી વખતે અગાઉના નમામ કેસાસો યાને કર્મનાં અંધનોને કબુલ રાખીને, “ક્ષત્ર-વધસ્થ” યાને ઇચ્છવાજોગ સત્તાનો કુદરતનો કાયદો વાપરવા તે રવાન ચાલુ શીખનું રહે !

૯ “ચીસ્તી” યાને કુદરતી ડહાપણ સાથે હમ-મીથ્ર યાને એક-મરજીનું થઈને “અહ” (અંતઃકરણના જાતી રાદી ખવાસ) ને નાજેહ કરનારાઓની સાથે તે રવાન હમ-શરીક થાયો !

૧૦ નાશકારક દુજનો સંબંધ તે રવાનથી ચાલુ છુટો થતો રહે, જેથી અર્દી-જહેસ્ત અમશારપંદ, બેહમન અમશારપંદ તથા મજ્દા તરફ રવાન પોતે આગળ વધવાની કારદાનીમાં રહે !

૧૧ હ્યત્ તાં ઉર્વાતા સપથા, યા મજ્જદાઓ દદાત્, મખ્યાઓધહો,
ખીતિયા એનંધતી, હ્યતયા દરંગમ દ્રંગવોદખ્યો રપો,
સવયા અપવખ્યો, અત્ અધપી તાધશ અંધહુધતી ઉશતા.

 અહ્યા યાસા નંમંધહા ઉસ્તાનજસ્તો રફંદ્રહ્યા
મન્યેઉશ મજ્જદાઓ પઓઉર્વીમ રપેન્તહ્યા અપા વીસ્પંગ
ખ્યઓથના

વંધહેઉશ ખતૂમ મનંધહો, યા ખખ્ખવીયા ગેઉશયા ઉર્વાનંમ.

(ઉપલો ફકરો એ વાર લણવો.)

યથા અહૂ વધસ્યો ૪, અષમ વોહૂ ૩
અત્-તા-વખ્યામ હાધતીમ યજમંધદ.

યેંગહે હાતાંમ આઅત્ યેસ્ને પધતી વંધહો,
મજ્જદાઓ અહુરો વએથા અપાત્ હયા,
યાઓધહાંમયા તાંસયા તાઓસયા યજમંધદ.

(હા ૩૧ મો.)

૧ તા વે ઉર્વાતા મરંતો અગુશતા વચાઓ સેંગહામહી,
અએધખ્યો યોધ ઉર્વાતાધશ દૂળે અપહ્યા ગએથાઓ
વીમરંનયધતે;
અત્ચીત્ અએધખ્યો વહિશતા, યોધ જરજદાઓ અંધહુન્
મજ્જદાધ.

૧૧ દુઃખવાળા માટે લાંબું દુઃખ, તથા અશોષવાળા માટે કાયદો—
એ કાયદો મુજબ “ ઉસ્તા ” યાને અમર્ગીનું મુખ ચાલુ મેળવાય છે તે
મુજબ તે રવાન “ ઉસ્તા ” ની હાલતને પહોંચવાને લાયક થાયો!

(“ અહ્યા યાસા ” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૯ મે,
ફકરો ૧ લો.)

(“ યથા ” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ કો,
અને “ અર્ષમ ” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જેઓએ અશોષને ખાતરજ
કાઢેલી “ યસ્ન ” ને, એટલે કે “ સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ
ક્રીયા ” ને અહુરમજ્દે લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી
રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોષ
વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—એ નીયમ મુજબ તે અહુરેશ્ત-અહુરેહ
રવાન “ અત તા વખ્યા ” હાના તમામ સ્તોત પકડી લેધને આગળ
વધતુંજ રહે!

ગાથા હા ૩૧.

૧ જે “ ઉર ” યાને રવાનની વૃદ્ધિ કરનારા નીયમો આ દુન્યામાંના
તેમજ અણુદીઠ આલમોમાંના રવાનોને આગળ વધારે છે, તે નીયમો
મુજબ તે રવાન વૃદ્ધિમાં ચાલુ રહો!

૨ ચેજી આઘશ નોઘત ઉર્વાને અઢાઝો અઢળી-દે રેશતા વખ્યાઝો.
અત વાઝો વીરપંગ આયોઘ યથા રતૂમ અહુરો વએદા
મજદાઝો અયાઝો આંસયાઝો યા અપાત હુચા જવામહી.

૩ યાંમ દાઝો મઠન્ય આશ્રાચા અપાચા ચાઘશ રાનોઘજ્યા
જનૂતેમ
હત ઉર્વેતેમ ચજદાનંધ્રહવદેખ્યો તત, ને મજદા વીદ્રનોઘ
વઝોચા

હિજવા થ્વહ્યા આઝાંધહો, યા જવન્તો વીરપંગ વાઉરયા.

૪ વદા અપેમ જૈવીમ અંધહુન મજદાઝોસચા અહુરાઝાંધહો,
અધિયા આર્મઘતી વહિરતા ઇપસા મનંધહા,
મઠખ્યો ખપથ્રેમ અઝાંજેન્ગહવત, ચેહ્યા વેરેદા વનએમા
દુજેમ.

નાંધ:—(આટલું ભણતર ભણી રહ્યા પછી ગેહ સારનારા મોખેદો .
પીઠ ફેરવીને થોભે છે, જે વખતે સચકેલાં શખને સગદીદ કરાવનાર સગ-
દીદ કરાવે છે અને પછી નસેસાલારો તે શખને લાદીના કશમાંથી બહાર
કહાડીને ગેહનના કશમાં મુકે છે તે વખતે બધાંઓએ બહુજ નાચીજી તથા
ખાકસારીના મીથ કરવાની જરૂર છે, અને તે અણુદીઠ રવાનને સહેજળી
નસાની દરજીનો પાસ નહીં લાગે એવા મજબુત મીથ કરવા. સાર બાદ એક
મોખેદો પાછા ફરી, માથાં આગલની બતી તરફ નજર ફેંકી ત્યાં અણુદીઠ
રહેલાં તે ગુજરેલાં રવાનને સેજદો કરી તેની ઉપર નજર રાખીને નીચે
મુજબ આગળ ભણે:—

૫ તત મોઘ વીચિદ્યાઘ વઝોચા હત મોઘ અપા દાતા વહો,
વીદુયે વોહૂ મનંધહા મેન્ચા, દધદ્યાઘ ચેહ્યા મા અરેપિશ,
તાચીત મજદા અહરા, યા નોઘત વા અંધહત અંધહઘતી વા.

૨ ખેઉ આલમોના “રતુ” યાને વણ સરદાર અશો સ્પીતમાન જરથુસ્ત્ર સાહેબના ચાલુ સીલસીલાથી અશોષને લીધે તે રવાન અણુદીઠ આલમમાં પહોંચી ચાલુ વૃદ્ધિની હૈયાતી ભોગવે !

૩ “દનુમ” એટલે કે “ઉર” કરવાનાં, મીનોઈ વૃદ્ધિને લગતું જ્ઞાન પામવાનો અચુક કાયદો અશોષની મારફતે તથા મીનોઈ આતશની મારફતે જાણીને તે રવાન ચાલુ યજ્ઞાન ઉપર સામેન-મીથ્રથી રહે.

૪ “આમૈધતી” તથા સૌથી શુભંદ મનશ્નીની મારફતે, ગાલેય શહેરેવર અમશારપંદના સીલસીલાથી ઇચ્છવાન્નેગ સત્તા પોતાની જોશ-ભેર ગતીની અસ્પંદીથી દુજની ઉપર ગાલેય આવે, અને તે રવાન વૃદ્ધિમાં સરસરાત આગળ વધવાને લાયક થાય !

૫ કુદરતનો મૂળ કાયદો અશોષને લીધે જાણીને, લવિષ્યની તથા હાલની સૃષ્ટિ-રચનાની નેમોને લગતા કાયદા પીછાણીને, તે રવાન ચાલુ કાયદો મેળવતું રહે !

- ૬ અહ્યાઈ અંધહુત વહિશ્તેમ, યે મોધ વીદ્યાઓ વઓઆત
હુધીમ,
- માંથેમ યિમ હુઉર્વતાતો અપહ્યા અમરેતાતસ્યા;
- મજદાધ અવત ઞપથેમ, હાત હોધ વોહ વખત મનંધહા.
- ૭ યસ્તા મન્તા પઓઉરયો, રઓએળીશ રોધથેન્ ખાધા;
- હુવો અથવા દાંમિશ, અપેમ યા દારયત વહિશ્તેમ મનો.
- તા મજદા મધન્યૂ ઉખયો, યે આ નૂરેમચીત અહુરા હામો.
- ૮ અત થવા મેન્ગહી પઓઉર્વીમ મજદા યેજીમ સ્તોઈ મનંધહા,
- વંધહેઉશ પતરેમ મનંધહો, હાત થવા હેમ અમધની હેનઅમંમ,
- હુધીમ અપહ્યા દાંમીમ અંધહેઉશ અહુરેમ ધ્યઓધનએષુ.
- ૯ થવાધ અસ આર્મધતીશ, થવે આ ગેઉશ તપા અસ અતૂશ
- મધન્યૂશ મજદા અહુરા, હાત અપ્યાઈ દદાઓ પથાંમ,
- વાસ્તસ્યાત વા આધતે, યે વા નોધત અંધહુત વાસ્તસ્યો.
- ૧૦ અત હી અયાઓ કવરેતા વાસ્ત્રીમ અપ્યાઈ કુષુયન્તેમ;
- અહુરેમ અપવન્તેમ, વંધહેઉશ કુષેનગહીમ મનંધહો;
- નોધત, મજદા, અવાસ્તસ્યો દવાંસચિના હુમરેતોધશ અખ્શતા.
- ૧૧ હાત ને મજદા પઓઉર્વીમ ગએથાઓસ્યા તપો દએના-
ઓસ્યા,
- થવા મનંધહા અતૂશયા, હાત અસ્તવન્તેમ દદાઓ ઉશતન્તેમ,
- હાત ધ્યઓધનાયા સેંગહાંસ્યા, યથા વરેનેંગ વસાઓ દાયેતે.
- ૧૨ અથા વાએમ બરધતી મિથહુવયાઓ વા અરેષ્વયાઓ વાં,
- વીદ્યાઓ વા અવીદ્યાઓ વા, અહ્યા જરજદાયા મનંધહાયા;
- આનુશ-હુખશ આર્મધતીશ મધન્યૂ પરેસાધતે યથા મએથા.

૬ બહુમન અમશારપંદની મારફતે શહેરેવર અમશારપંદની સત્તા વધતી રહે, તથા ખુરદાદ, અર્દીબહેશન, અને અમરદાદ અમશારપંદનેના માંથ્ર જાણીને તે રવાન મળદાને માટે દહમ-આક્રીતી યાને અસલ સેવાસ તથા આક્રીન કરતું રહે !

૭ પેદા કરનાર પોતાની “પ્રતુ” યાને અકકલથી જે બેઉ “અષેમ” તથા સૌથી પહેલા મીથ્રને ટેકાવી રાખે છે તે બેઉના સીલસીલાથી તે રવાન વૃદ્ધિમાન થાયો !

૮ સૃષ્ટિ-રચનામાં મીથ્રની મારફતે “યજ” એટલે એકતાન થવા લાયક મૂળ તરીકે, તથા બેહુમન અમશારપંદના પીતા તરીકે, તથા હૈયાતીના વૃદ્ધિના કાર્યોમાં અર્દીબહેશત અમશારપંદના ખરેખરા મૂળ તરીકે, અહુરા મળદાને મીથ્રમાં રાખીને તે રવાન પોતાની મીનોઇ મુસાફરીમાં ચાલુ આગળ વધ્યા કરે !

૯ અશોઇની તરીકતની અમલ્યાત દરેક રવાનને મદદ કરનારી છે એ કાયદો ધ્યાનમાં રાખીને તે રવાન ચાલુ અમલ્યાતમાં રહે !

૧૦ આરમઇતીની સાથે આખાદી કરનાર ખેડુત મીસાલ કાય કરનાર અહુરા તરફ તથા લલા હીસાખનો બક્ષનાર મળદા તરફ—એ બેઉની તરફ પહોંચવાની સેવટની નેમ તે રવાન ચાલુ યાદ રાખતું રહે !

૧૧ તમામ કાયદા, તરીકત તથા ફરમાનો તથા ગેતીની હાલતો અને ઉક્તાન યાને સજીવન શક્તિઓ તે સાહેબના પહેલા મીથ્રથીજ યરપા થયલાં છે અને તેજ મુજબ જીંદગીની નેમ પાર પાડવાની છે, એમ તે રવાન ચાલુ આસ્ને-ખેરદમાં એટલે જાતી અકકલમાં રાખતું રહે.

૧૨ પોતીકાં અંતઃકરણ તથા મીથ્રની મારફતે જે એજમતી કલામોના શબ્દો ઉચ્ચારીને ઉચ્ચાર કરવામાં આવ્યો તેની મારફતે આરમઇતીની મદદથી સૃષ્ટિ-રચનાની સેવટની મૂળ નેમ તરફ તે રવાન આગળ વધે !

૧૩. યા ક્રસા આવીખ્યા યા વા મજદા પેરેસધતે તયા,
 યે વા કસેઉશ અએનંધહો આ મજિશતાંમ અયમધતે ખૂજેમ,
 તા અએનંગા ધિવસા હારો અધખી અપા અધખી વએનહી વીરપા.
- ૧૪ તા થવા પેરેસા અહુરા યા જી આઘતી જેન્ગહુતિયા,
 યાઓ ઇષુદા દહેન્તે દાધનાંમ હયા અપાઉનો,
 યાઓસયા મજદા દ્રંગવોદેખ્યો, યથા તાઓ અંધહુત હુન-
 ફેરતા હાત.
- ૧૫ પેરેસા અવત યા મઘનિશ યે દ્રંગવાધતે ખપથ્રેમ હુનાઘતી
 દુશખ્યઓથનાઈ, અહુરા યે નોઘત જ્યોતમ હુનરે વીનસ્તી,
 વાસ્તસ્યેહ્યા અએનંધહો પસેઉશ વીરાઅતયા અદુજ્યન્તો.
- ૧૬ પેરેસા અવત યથા હવો યે હુદાનુશ દેમનહ્યા ખપથ્રેમ
 ખપોઘથ્રહ્યા વા દખ્યેઉશ વા અપા ક્રદથાઘ અસ્પેરેજતા;
 થવાવાંસ મજદા અહુરા યદા હવો અંધહુત યા ખ્યઓથનસ્યા.
- ૧૭ કતારેમ અપવા વા દ્રંગવાઓ વા વેરેનવધતે મજયો;
 વીદ્વાઓ વીદુષે અઓતૂ; મા અવિદ્વાઓ અધખી-દેખાવયત.
 જદી-ને મજદા અહુરા વંધહેઉશ ક્રદક્તા મનંધહો.
- ૧૮ મા-ચિશ અત વે દ્રંગવતો માંધ્રાંસયા ગૂશતા સાસનાઓસયા,
 આજી દેમાનેંમ વીસેમ વા પોઘથ્રેમ વા દખ્યુમ વા આદાત
 દુષિતાયા મરકએયા, અથા ઈશ સાજદૂમ સનઘથિષા.
- ૧૯ ગૂશતા યે મન્તા અપેમ અહૂમખિશ વીદ્વાઓ અહુરા,
 અરેજુખદાઈ વચંધ્રહાંમ ખપયમ્નેો હિજવો-વસો;
 થવા આઘા સુઘા મજદા વંધ્રહાઉ વીદાતા રાંનયાઓ.

૧૩ નાનામાં નાના કેશાશયી તે મોટામાં મોટી તોજેશ, ગમે તેવી છુપી રીતે કીધેલાં હોય તે સર્વને આકૃતાય તથા માહાતાય જેવી પોતીકા જે આંખો વડે મજદા જોતો રહે છે—આ કાયદો ધ્યાનમાં રાખીને તે **રવાન** વૃદ્ધિમાન થાય !

૧૪ અશોષવાળાને ભલો બદલો તથા દરજીવાળાને શિક્ષા—આ સંવત્તા દંનસાક્ષના કાયદો મુજબ તે **રવાન** હાલ તથા ભવિષ્યના ખ્યાલથી આગળ વધો !

૧૫ જે દરજીવાળો દરજીની સત્તા મેળવીને લાયક રીતે જીંદગી ભોગવી શકતો નથી તે શખ્સ વૃદ્ધિ કરનાર મીનોઈ ખેદુત જેવાં **રવાન** ના કેસાસમાં આવીને સજા પામે છે. આ કાયદો ધ્યાનમાં રાખીને તે **રવાન** વૃદ્ધિનીજ લાઇનમાં રહે !

૧૬ નરીકતથી અશોષનો વધારો કરનાર પોતીકા ડહાપણ સાથેની સત્તા મારફતે હોરમજદનો પોતીકાજ થાય છે—તે નિયમ પ્રમાણે તે **રવાન** અશોષની વૃદ્ધિ કરવામાંજ મશગુલ રહે !

૧૭ ચાલુ અશોષવાળું રહીને તથા દીની જ્ઞાન પોતાની “અધપિ” એટલે ચાલુ ખોરેહની અંદર રાખીને, બહેમન અમશાર્પદના સોનેરી તખ્તની દક્ત યાને નીશાનીઓ તે **રવાન** ચાલુ પામતું રહે !

૧૮ દુજીવાળાના માંથ્ર તથા ફરમાનો તમામ સ્પષ્ટિતું, નખખોદ વાળનાર હોવાથી તેઓના ખરાબ સ્તોતની અસરો અશોષવાળાના માંથ્ર ના હથ્યાર વડે ચાલુ કપાતી રહે !

૧૯ “અષેમ” ઉપર સાબેત—મીથ્ર રાખીને, અહુ (યાને ખીલેલાં અંતઃકરણના જાતી સ્વભાવ) સાથેના ઇદમવાળો થઇને, રાસ્ત-સખુનથી જાણના અથ્ર ઉપરનો કાબુ-ધરાવનાર થઇને, તારા રોશન આતશની મારફતે, તે **રવાન** અશોષ તથા દરજી વચ્ચેની મીનોઈ લડાઇમાં સદા મશગુલ રહે !

૨૦ યે આયત્ત અપવનંમ દિવમ્નંમ હોઈ અપરંમ ખપયો
 દરેંગમ આયૂ તંમંધહો, દુશખરેંયંમ અવએતાસ વચો;
 તંમ વાઝો અહૂમ દ્રંગવન્તો ખ્યઝોથનાઈશ ખાઈશ દએના
 નએપત.

૨૧ મજદાઝો દદાત અહુરો હઉર્વેતો અમૈરેતાતસયા,
 ખૂરોઈશ આ અપખ્યાયા ખાપઇથ્યાત ખપથહ્યા સરો,
 વંધહેઉશ વજદરે મનંધહો, યે હોઈ મઇન્યૂ ખ્યઝોથનાઇશયા
 ઉર્વથો.

૨૨ ચિથ્રા ઈ હુદાઝાંધહે યથના વએદેમ્નાઇ મનંધહા;
 વોહૂ હુવો ખપથ્રા અપંમ વચંધહા ખ્યઝોથનાયા હપ્તિ;
 હુવો તોઇ મજદા અહુરો વાજિશ્તો અંધહુઇતી અસતિશ.

 અહ્યા યાસા નંમંધહા ઉસ્તાનજસ્તો રેકંદ્રહ્યા
 મઇન્યેઉશ મજદાઝો પઝોઉર્વીમ સપંતહ્યા અપા વીસ્પંગ
 ખ્યઝોથના

વંધહેઉશ ખતૂમ મનંધહો, યા ખ્ખંવીષા ગેઉશયા ઉર્વાનંમ.

 (ઉપલો ફરો ખે વાર લણવો.)

યથા અહૂ વઇચો ઈ, અપંમ વોહૂ ઓ

તા-વે-ઉર્વાતાંમ હાઇતીમ યજમઇદે.

ચેંગહે હાતાંમ આઅત્ત ચેસ્ને પઇતી વંધહો,

મજદાઝો અહુરો વએથા અપાત્ત હયા,

યાઝાંધહાંમયા તાંસયા તાઝોસયા યજમઇદે.

૨૦ અશોધવાળાને ઠગનાર, દુજીવાળાને લગતું અંતઃકરણ ધરાવનાર, પોતીકાં બદ-ખુરેહ તથા પોતીકી કેરદારને આધારે અફસોસ કરતું લાંબો વખત આ દુન્યાના જન્મ-મરણના ચક્રાવામાં સમજ્યા કરે છે—તે ઇન્સાફનો કાયદો તે રવાન ચાલુ યાદ કરતું રહે !

૨૧ અશોધની અમલ્યાતોથી હોરમજદની દોસ્તી કરનારને ખુરદાદ અમશારપંદ મારફતે દુરસ્તી, અમરદાદ અમશારપંદ મારફતે અમર્ગી, અરદીબહેસ્ત અમશારપંદ મારફતે અશોધની કમાલ્યત, તથા શહેરેવર અમશારપંદ મારફતે ક્ષત્ર યાને સત્તાની સરદારી, તથા બહેમન અમશારપંદ મારફતે વોહ મનંઘહ યાને મીનોઇ જ્ઞાનનું સુખ મળવું જ જોઇએ—તે કાયદો તે રવાન આ દરેક ચીજ પામે !

૨૨ વોહમનંઘહ યાને મીનોઇ જ્ઞાનથી ઇલમ્યત તથા ડહાપણ આશકારા કરીને પોતીકી કારદાની તથા મહેર યાને ઇન્સારી સમ્બાધ મારફતે “અમેમ” ની સત્તા ચલાવનાર, હમેશાં હસ્તીને સાથી વધુ ઝડપથી આગળ ચલાવવામાં હમ-શરીકી પામે છે તેમ તે રવાન કુદરત સાથે હમ-શરીક થાઓ !

(“અહ્યા યાસા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ ઠો, અને “અમેમ” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જેઓએ અશોધને ખાતરજ કીધેલી “યસ્ન” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ ક્રીયા” ને અહુર-મજદે લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોઇ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાં—એનીયમ મુજબ તે બહેસ્ત-બહેરેહ રવાન “તા વે ઉર્વાતા” ના હાની અંદરના સામટા સ્તોત સાથે એકતાન થઇને આગળ વધતું રહે !

(હા ૩૨ મો.)

૧ અખ્યાયા ખએતુશ યાસત અહ્યા વેરેજનંમ મત અમસ્યમ્મા,
અહ્યા દએવા; મહી મનોમ અહુરહ્યા, ઉર્વાજમા મજદાઓ;
થોમ દૂતાઓધહો આઓધહામા; તેંગ દારયો થોમ વાઓ
દમખિયંતી.

૨ અએમખયો મજદાઓ અહુરો સારેમનો વોહૂ મનંધહા
ક્ષધાત હયા પમતી-મઓત અપા હુશ-હપા ખેન્વાતા;
સ્પંતાંમ વે આર્મમતીમ વંધુહીમ વરેમમદી; હા-ને અંધહત.

૩ અત યૂશ, દએવા, વીસ્પાઓધહો અકાત મનંધહો સ્તા
ચિધમ;

યસ્યા વાઓ મશ યજમતે દુજસ્યા પધરિમતોમશ્યા;
બ્યઓમાંમ અમપી દમખિતાના યામશ અસૂદૂમ બૂમ્યાઓ
હમમથે.

૪ યાત યૂશ્યા ક્રમીમથા, યા મપ્યા અચિશતા દન્તો,
વક્ષન્તે દએવો-જુશતા, વંધહોઉશ સીજદ્યમ્મા મનંધહો;
મજદાઓ અહુરહ્યા પ્રતેઉશ નસ્યન્તો અપાઅત્યા.

૫ તા દએનઓતા મપીમ હુજ્યાતોમશ અમરેતાતસ્યા,
હાત વાઓ અકા મનંધહા યેંગ દએવેંગ અકસ્યા મમ્યુશ
અકા બ્યઓથનંમ વચંધહા યા કચિનસ દ્રંગવન્તંમ ક્ષયો.

૬ પોઉરુ-અએનાઓ એનાક્તા યામશ ક્ષાવયેમતે યેજી તામશ
અથા

હાતા-મરાને અહુરા વહિશતા વોમસ્તા મનંધહા
થવહી વી મજદા ક્ષધોમ અપામ્યા સેમહો વીદાંમ.

ગાથા હા ૩૨ :

૧ “અધરયમન” ફરેસ્તો જેવણ કુદરતની નેમ સમજીને નરમાશ-પણે રહેનારનો મદદગાર છે તેવણ સાથની કારદાનીથી પોતાના ખુદાને પામીને, અહુરમજ્દની ખુશાલી મેળવીને, તે રવાન મીનોઘ વૃદ્ધિમાં આવતી ખલલોને અટકાવીને, કુદરતના એક કાસદ તરીકે યાને એક સોખ્યંત મીસાલ ચાલુ કાર્ય કરવાને કાયકનું થાય !

૨ વોહુ મનંઘહ યાને મીનોઘ જ્ઞાનની સરદારી તથા ઝળકાટમંદ અશોધનો ભલો-દોસ્ત થઇને તે રવાન “સ્પેન્ત આરમઘતી” એટલે મીનોઘ વૃદ્ધિમાં આગળ વધારનારી કુદરતના કાયદા તરફની તાબેદારીને પામે, તથા સ્પેન્ત-આરમઘતી તે રવાનની પોતીકી થાય !

૩ “અકામન” યાને કુદરતથી ઉલટાં ખોટાં જ્ઞાનની તોખમના તમામ દેવો દરજી તથા અબીમાની સાથે એકસાન થઇને સાતમાં કુશ્વર-માંથી એટલે આ ખનીરથખામી ઉપરથી તદ્દન નાખુદ થઇ જાયો !

૪ આદમીઓને ગુંગળાવીને સૌથી ખરાબ તરીકા ઉપર લઇ જનારા તથા વોહુ મનંઘહ યાને મીનોઘ જ્ઞાનની અક્કલને તજી દેવાડનાર દેવોના મીત્રો અહુરાની ખેરદ યાને ડહાપણની મારફતે તથા અશોધની મારફતે નાખુદ થતા રહે !

૫ ગનામીનોને લગતા દેવો પોતાના બદ વીચાર, બદ સખુન તથા બદ કારદાની મારફતે, દરવંદી હકુમત કરનાર દરવંદ આદમીને ભક્તી જીંદગી તથા અમર્ગી બાપે ઉલટું બતાવીને ઠગે છે, તેમ તે રવાનને દેવો ઠગે નહીં !

૬ જે જે પુષ્કળ કેસાસના કાયદાઓની મારફતે કુદરતનો સાહેબ સૌથી સરસ મનંઘહ યાને મીનોઘ ડહાપણથી મીનોઘ હસ્તી તરફ જનારા-ઓના હીસાબ લે છે, તે બધા કાયદાઓ અશોધની મારફતે તથા તે સાહેબની ક્ષત્ર એટલે સત્તાની મારફતે ચાલુ ફરમાનો તરીકે તે રવાનની જાણમાં ચાલુ આવતાં રહે !

૭ અએપાંમ અએનંધ્રહાંમ નએચીત્ર વીદ્યાઓ અઓએધ
હાદ્રોયા

યા એયા સેંગહુધતે યાધશ સ્વાવી ખએના અયંધ્રહા
અએપાંમ તૂ અહુરા ધરિખતેમ મજદા વએદિશતો અહી.

૮ અએપાંમ અએનંધ્રહાંમ વીવંધ્રહુષો સ્વાવી યિમસચીત્ર
યે મયેંગ ચિક્ષુષો અહ્યાકેંગ ગાઉશ ખગા ખારેમો
અએપાંમચીત્ર આ અહી થવહી મજદા વીચિધોધ અધપી.

૯ દુશ-સસ્તિશ સ્વાઓ મોરેન્દત, હુવો જ્યાતેઉશ સેંગહ-
નાધશ ખતૂમ;

અપો મા ઇશ્તીમ અપયન્તા ઔરેખદાંમ હાધતીમ વંધ્રહુઉશ
મનંધ્રહો,

તા ઉખદા મન્યેઉશ મહ્યા મજદા અપાધયા યૂખમધખ્યા ગૈરે.

૧૦ હુવો મા-ના સ્વાઓ મોરેન્દત, યે અચિશતેમ વએનંધ્રહો
અઓગેદા

ગાંમ અપિખ્યા હુવરેયા, યસ્યા દાયેંગ દ્રંગવતો દદાત,
યસ્યા વાસ્રા વીવાપત્ર યસ્યા વદરે વોઈજદત્ર અપાઉને.

૧૧ તએચીત્ર મા મોરેન્દત જ્યોતૂમ, યોઈ દ્રંગવતો મજિળીશ
ચિકોધતેરેશ;

અંધુહીશયા અંધ્રહુવસ્યા અપયેધતી રએખંનંધ્રહો વએદેમ,
યોધ વહિશતાત્ર અપાઉનો મજદા શરેખ્યાંન મનંધ્રહો.

૭ આ કેસાસોમાંની કોઈપણ દેખાતી રીતે સળ જેવી નથી, પણ ધાતુને ઝળકતી કરે તે મીસાલ રવાનને પ્રકાશીત કરનારી સળ જણાવેલી છે, તે સળનું આવવું જવું જેમ તે સાહેબ બરાબર જાણે છે તેમ તે રવાન પ્રદમ્યતથી જાણતું થાય !

૮ આજે કેસાસોમાં “કુવ્વતે-યીમ” એટલે અનાસરી ગેતીની દુન્યાને પેદા કરવાની કુદરતની શક્તિને લગતો કેસાસ જેમાં આદમીએ ખુશખુશાલ પોતીકા “ગએ” ના એટલે મીનોષ વૃદ્ધિની શક્તિના લાગને ચાલુ નુકસાન કરે છે તે કેસાસોની તે સાહેબની ધનસારી રીઠી ચાલુ તે રવાનની “અધપી” માં એટલે નજદીકમાં રહે !

૯ જે બદ-પ્રદમ્યત સમજાવનાર કુદરતના ફરમાનોનું ઉલ્લંઘન કરે છે, અને વોહ મનઘહ યાને બેહમન અમશારષંદના મીનોષ જાનની હસ્તીની છલંદીની દોસત જે હયાતીની અક્કલ છે તેને દૂર લઇ જાય છે, તેવાએને અશોષને ખાતર મીનોષ ઉચ્ચારોથી ચાલુ શેકરત કુદરતને સાહેબ આપતો રહે છે !

૧૦ “ગએ” એટલે મીનોષ વૃદ્ધિની શક્તિ તથા ખુરશેદને આંખોથી જોવાનું જે કોઈ અસંભવ માને, તથા હરજીવાણને જે કોઈ અખશેશ આપતો રહે, તથા અશોષવાળા મીનોષ એકુત જેવાં શખ્સને હેરાન કરીને તાસન કરે, તે શખ્સ હોરમજંદના ફરમાન તોડનારો છે, એમ તે રવાન ચાલુ ખ્યાલમાં રાખતું રહે !

૧૧ હરજીવાણને મોટાપ આપી તેઓને માટે તાસના મેળવી આપવી, તથા અશોષવાળાને સૌથી સરસ મનઘહ યાને મીનોષ હાપણથી બાકાત રાખવાથી, હોરમજંદની હયાતીની નેમનો નાશ થાય છે તેમ તે રવાન નહી કરે !

૧૨ યા રાઝાંધણ્યેન સ્વંધણ્ય વહિરતાત ગ્યઝાંધનાત મરંતાને,
અઝેમ્બયો મજદાઝો અકા અઝાત, યોમ ગેઉશ મોરંદેન
ઉર્વાક્ષ-ઉખતી જ્યોતુમ;
યામશ ગેરંહો અષાત વરતા કરપા ક્ષત્રમયા ધપનાંમ કુજંમ.

૧૩ યા ક્ષત્રા ગેરંહો હીપસત અચિરતહ્યા દેમાને મનંધહો,
અંધહેઉશ મરંખતારો અહ્યા, યઝેયા મજદા જગેરંજત કામે,
થવહ્યા માંધ્રાનો દૂતેમ યે-ધશ પાત દરંસાત અષહ્યા.

૧૪ અહ્યા ગેરંહો આ-હોમથોમ ની કાવયસચીત શ્રતૂશ ની દદત
વરંયામ હીયા ક્ષધિવા હાત વીસેન્તા દ્રંગવન્તેમ અવો
હાતયા ગાઉશ જધદ્યામ અઝાંધ યે દૂરઝાંપેમ સઝાંચયત અવો.

૧૫ અનામશ આ વી-નેનાસા યા કરપોતાઝાંસયા કંવીતાઝાંસયા
અવામશ અમખી યેંગ દહન્તી નોમત જ્યાતેઉશ કાયમ્નેંગ વસો;
તોમ આખ્યા અમથાઝાંન્તે વંધહેઉશ આ-દેમાને મનંધહો.

૧૬ હમેમ તત વહિરતાચીત યે ઉષુરેયે સ્યસચીત દહહ્યા
ક્ષયાંસ મજદા અહુરા યેહ્યા-મા આમધિશચીત દ્રઝેથા
હાત અઝેનંધહે દ્રંગવતો ઝેઝાંઆનૂ ધંયેંગ અંધહ્યા.

૧૨ ઇનસાને સૌથી સરસ કારદાની કરવામાં ખલલ કરનારને, તથા ખુશખુશાલ “ગચ્છો” યાને મીનોઇ વૃદ્ધિનાં પોષણની શક્તિની હૈયાતીનો નાશ કરનારને, તથા અશોધથી દૂર જનારને તથા દરજીની ખાહેશ રાખીને કરપ યાને કુદરતના કાયદા તરફ જોહરા-કાન રાખનાર મીસાલ બદ સત્તાને પકડનારને હોરમજદ બદ ગણે છે, તેથી તેવી કારદાનીથી તે રવાન હમેશાં દૂર રહે!

૧૩ સૌથી ખરાબ મનઘહ યાને વીચારો તથા સમજણના કેદખાની અંદર રહીને પોતીકાં અંતઃકરણના અહોનો અગાડ કરનારને, તથા બદ સત્તાને પકડીને ચાલુ બદ-ઇચ્છાને વધારવા કરનારને, તથા અહુરમજદના માંથ્રના અમલ્યાતવાળાને અશોધની અમલ્યાતથી બાકાત રાખનારને અહુરમજદ બદ ગણે છે, વાસ્તે તે રવાન આવા મીથ્રથી સદા દૂર રહે!

૧૪ આવી બદ સત્તા પકડનાર “કીક” યાને કુદરતના કાયદા તરફ આંધળી આંખ રાખનારની હૈયાતી ભોગવીને, પોતાની અક્ષલ તથા નામનાનો ટેકો દરજીવાળાને આપીને, “ગચ્છો” ને મારવાની ભલામણ કરીને, અશોધવાળા દરવીશને જોઇતી મદદ આપવાથી બાકાત રાખે છે, તેવાને હોરમજદ ખુરા ગણે છે, તેવી બદ કારદાનીથી તે રવાન સદા પરહેજ રહે!

૧૫ જે “કરપ” યાને કુદરત તરફ જોહરા તથા “કીક” યાને કુદરત તરફ આંધળા હરતી તરફ આગળ વધવા માટે જોઇતી ઇચ્છા-જોગ સત્તા નથી ધરાવતા તેઓ નાશ પામશે, અને તે સાહેબને લગતા બોહુ મનઘહ યાને આત્મીક ડહાપણના તબક્કા ઉપર અંતે જવાનુંજ છે—આ કાયદો તે રવાન હરદમ યાદ રાખે!

૧૬ દરજીવાળાનો વધતો જતો કેસાસ, તથા અહુવાળાને મળતો ભલો બદલો,—અશોધની અમલ્યાતવાળાના ઉપી યાને હોશને ઉડ કરનાર યાને આગળ વધારનાર સર્વ શક્તિવાન હોરમજદના આ બે કાયદાઓ બધાંને માટે સૌથી જોષ્ટ અમલ્યાતી શિક્ષણ છે તેજ અને તેજ તે રવાન ચાલુ માર્ગમાં રાખે!

૧૭ અહ્યા યાસા નંમંપ્રહા ઉસ્તાનજસ્તો રફેદહ્યા.
મન્યેઉશ મજદાઓ પઓઉર્વીમ રપંન્તહ્યા અપા વીરપંગ
બ્યઓથના

વંપ્રહેઉશ ખતૂમ મનંપ્રહો, યા ખનંવીષા ગેઉશયા ઉર્વાનંમ.
(ઉપલો ફકરો મે વાર ભણવો.)

યથા અહૂ વધસ્યો ૪, અપંમ વોહૂ ૩
ખએતુમધ્યંમ હાધતીમ યજમધદે.
યેંગહે હાતાંમ આઅત્ર યેસ્ને પધતી વંપ્રહો,
મજદાઓ અહુરો વએથા અપાત્ર હયા,
યાઓપ્રહાંમયા તાંસયા તાઓસયા યજમધદે.

(હા ૩૩ મો.)

૧ યથા આપશ ધથા વરેપધતે યા દાતા અંપ્રહેઉશ પઓઉરેયેહ્યા,
રતૂશ બ્યઓથના રજિશતા દ્રંગવતએયા હાતયા અપાઉને;
યેખ્યાયા હેમ-યાસધતે મિથહ્યા યાયા હોધ આ અરેજવા.

૨ અત્ર યે અકૂમ દ્રંગવાધતે વંપ્રહા વા અત્ર વા મનંપ્રહા
જસ્તોધબ્યા વા વરેપધતી, વંપ્રહાઉ વા ચોધથધતે અસ્તીમ;
તોધ વારાધ રાદેન્તી અહુરહ્યા જઓપે મજદાઓ.

૩ યે અપાઉને વહિશ્તો, ખએતૂ વા અત્ર વા વરેજેન્થો
અપ્રમ્યસા વા અહુરો વીદાસ વા રપંન્તહ્યા મજેધ,
અત્ર હવો અપહ્યા અંપ્રહુત વંપ્રહેઉશયા વાને મનંપ્રહો.

(“અહા યાસા” ના મીઠા માટે જુઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીઠા માટે જુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ ડો, અને “અર્થેમ” ના મીઠા માટે જુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જોઓએ અશોષને આતરજ કીધેલી “યસન” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની આલુ કીયા” ને અહુરમજ્દે લક્ષી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોષ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાં—એ નીયમ મુજબ તે **અહેરત-અહેરેહ રવાન “અએતુમધથેમ”** ના હાના તમામ સ્તોત સાથે યજ્ઞ થઈને આગળ વધતું જ રહે!

ગાથા હા ૩૩ :

૧ મીનોષ હસ્તીના મૂળ કાયદાના અમલની મારફતે રાસ્તમાં રાસ્ત કારદાની કરીને તે રવાન જીંદગીની નેમ પાર પાડવામાં આલુ મશગુલ રહો!

૨ દરજવાળાને ઉત્તેજન નહીં આપનાર, તથા લલાઈ અને અશોષ-નીજ લાઇનનો વધારનાર, હમેશાં અહુરમજ્દનો પ્યાર મેળવીને “રાદી” યાને કુદરત અનુસાર થાય છે તેમ તે રવાન “રાદી” થાઓ!

૩ અશોષવાળાને સૌથી સરસ બધી રીતે ટેકા આપનાર, તથા “ગઓ” યાને મીનોષ વૃદ્ધિની પોષણ આપનારી શક્તિની કાળજીથી સંભાળ લેનાર, એવો અશોષ તથા લલા મીઠાની અમલ્યાતવાળો થાય છે તેમ તે રવાન પણ થાઓ!

૪ યે થવત મજદા અસુશતીમ અકુંભયા મનો યજ્ઞમ અપા,
અએતેઉશયા તરેમધતીમ, વેરંજેનપયાયા નજદિશતાંમ દુજંમ,
અધચમનસયા નદેન્તો, ગેઉશયા વાસ્રાત અચિશતંમ મન્તમ.

૫ યસ્તે વીરપે-મજિશતંમ સ્વર્ચોલેમ જળયા અવંધહાને ;
અપાનો દરંગો-જયાતીમ આ-ક્ષયેમ વંધહેઉશ મનંધહો ;
અપાત આ અરંજશ પથો યએષ મજદાઓ અહુરે પએતી.

૬ યે જઓતા અપા અરંજશ હવો મધન્યેઉશ આ વહિશતાત કયા,
અહ્યાત અવા મનંધહો યા વેરંજયેધધાધ મન્તા વાસ્તયા ;
તા-તોધ ધજયા અહુરે મજદા દરશતોધશયા હેમ-પરશતોધશયા.

૭ આ-મા આધદૂમ વહિશતા આ અએથયાયા મજદા દરંપતયા
અપા વોહૂ મનંધહો મા મુયે પુરે મગઓનો ;
આવિશ-નાઓ અન્તર હેન્તૂ નેમખાધતીશ ચિથ્રાઓ રાતયો.

૮ ક્રો-મોધ ક્રવોધજદૂમ અરંથા, તા યા વોહૂ પવાધ મનંધહો
યસ્તંમ મજદા દેમાવતો અત વા અપા સ્તઓઆ વથાઓ ;
દાતા વે અમરંતાઓસયા ઉતયૂધતી હઉર્વતાસ દ્રઓનો.

૯ અત તોધ મજદા તેમ મધન્યૂમ અપઓક્ષયન્તાઓ સરંદયયાઓ
પાથા મએથા મયા વહિશતા બરંતૂ મનંધહો
અયાઓ આરોધ હાકુરંમ યયાઓ હમિન્તે ઉર્મિતો.

૪ સરોશ યજ્ઞથી દૂર થઈ જવાની હાલત, તથા બદ-મીઠા, અને ખુદા તરફ નાસેપાસી, તથા અમલ્યાતમાં ચાલુ દરજ્જા, અને “અધસ્થમન” ને તજી દેવું, તથા “મર્યાદા” ની અરદાસ્ત ઉપર ધ્યાન નહીં આપવું—આ બધી છ એમો તે રવાન તરફથી સદા દૂર થઈ જાય !

૫ સૌથી ખુલ્લું સરોશ યજ્ઞની મદદ તથા પનાહ તે રવાનને મળતી રહે ! બલા મીઠાની લાંબી-કાયમી સાથની બલી સત્તા તે રવાન પામતું રહે ! જે રાહે-રાસ્ત અહુરમજ્દનું મુકામ છે તે તરફ તે રવાન અશોધથી આગળ વધતું રહે !

૬ અહુરમજ્દને જેતી મીસાલ ગણીને તે રવાન અશોધની મારફતે સૌથી સરસ રાસ્ત મીનો થઇને હમ-શરીફ થાય ! અહુરમજ્દના મીઠા ઉપર ધ્યાન ધરીને ચાલુ તેજ મીઠાની વરજીશી યાને અમલ તે રવાન કરે ! અહુરમજ્દનાં દર્શણ તથા તેવણ સાથે મીઠાની ગુફતેગોની ચાલુ ખાહેશ તે રવાન કરતું રહે !

૭ “મગવ સાહેબો” ના બાબમાં જે મરતબાની અશોધ તથા બલા મીઠા કાર્ય કરે છે તે સૌથી સરસ અશોધ તથા મીઠાની અસ્પંદી તે રવાન શીખતું રહે, અને પોતાની નમાજ તથા બંદગીમાં તે અશોધ તથા મીઠાના “રાદી ચીઠ” યાને કુદરત અનુસાર રાહે રાસ્ત બીજરૂપી અસરો તે રવાન ચાલુ ફેલાવતું રહે !

૮ અશોધની મારફતે તથા બલા મીઠાની મારફતે સ્તોત યરનને લગતા કલામો છેક “વહેદા-નયત” યાને સૃષ્ટિની મૂળ નેમ સુધી તે રવાન જારી રાખે, જેથી તે રવાન અંતે ખુદાદ અમશારપંદની મીનોઇ-દુરસ્તી તથા અમરદાદ અમશારપંદની અમર્ગીની કાયમી પામવાને લાયક થતું રહે !

૯ અશોધનો ચાલુ વધારો કરનારી સરદારીને લગતો તે રપેના મીનો સૌથી શ્રેષ્ઠ મીઠા મારફતે “આથ” યાને દૂરનો તખ્તકો પામે છે, અને તે તરફ હમ-શરીફ તમા સખ્તતા છે કે જ્યાં તમામ રવાનો ચાલુ કુચ કરી રહ્યાં છે, તે ખુલ્લું તખ્તકો તરફ તે રવાન કુચ કરતું રહે !

૧૦ વીર્યાઓ-સ્તોધ હુછતયો યાઓ-છ આઓધહરે, યાઓ-
સચા હેન્તી,

યાઓસચા મજદા બવધન્તી, થવહી હીશ જઓષે
આબક્ષોણવા.

વૉહુ ઉદ્યા મનંધહા ક્ષધા અપાચા ઉશતા તનૂમ.

(ખીરતા યાને બાજમાં પડે.) શેકસ્તેણુ ઘનામેન્ચો, અર
અહરેમન લેઆનંત સદ્-હજાર આર.

(પ્રગટ પડે.)

૧૧ યે સેવિશ્તો અહુરો મજદાઓસચા આર્મિધતિશચા,
અર્ષમચા ક્રાદત્ત-ગએથેમ મનસચા વૉહુ ક્ષધેમચા,
સઓતા-મોધ મેરેજદાતા-મોધ આદાધ કહ્યાધચીત પધતી.

(એ કકરો ત્રણ વાર બણવો.)

૧૨ ઉસ-મોધ ઉજરેળવા અહુરા આર્મિધતી લેવીધીમ દસ્વા,
સ્પેનિશતા મધ્યૂ મજદા, વંધહુયા જવો-આદા,
અપા હજો એમવત વૉહુ મનંધહા ફેસેરતૂમ.

૧૩ રફેદાધ વૉઉર્યપાને દાધધી મોધ યા-વે અધિક્રા

તા ક્ષધહા અહુરા યા વંધહુઉશ અધિશ મનંધહા

ક્રો સપેન્તા આર્મિધતે આપા દઓનાઓ કદકયા,

ફિર હુજા મજદા મેરેજદાતા મોધ આદાધ કહ્યાધચીત પધતી.

૧૦ હસ્તીને લગતાં તમામ બલી પેદાયશો અને તબક્કાઓ જે અગાઉ અસલવારેથી થઈ ગયાં, હાલમાં ચાલુ થતાં રહે છે તથા લવિષ્ય-માં હવે પછી થતાં રહેશે તે બલી પેદાયશો તથા તબક્કાઓ સાથે તે સ્વાન હજઓથ યાને એકતાન થવાને લાયકનું થાય, અને તેટલા માટે તે સ્વાનનું તનુ યાને ખાકી બદન કેહવું યાને અણુદીઠ બદનમાં મજ થઈને બલા મીઠ્ર, ધરાદતી તથા અશોધની મારફતે “ઉશ્ના” યાને મીનોષ સુખની હાલતે પહોંચે !

(અંતે આહરેમનીનો દોર સરયામ તુટશેજ, અને ગનામીનો દરે થશેજ—આ મીઠ્ર તે સ્વાનનો ચાલુ રહેજર થાઓ !)

૧૧ અહુરમજ્દ, રપંદારમદ, અર્દાબહેસ્ત બેહમન, તથા શહેરેવર અમશારપંદોની મારફતે તે સ્વાન “સ્તોત” ચાલુ મેળવવું રહે, અને આ દુન્યાની દરેક તનજબુલ ઉતરતી હાલતમાંથી આગળ વધવું રહીને રહાતી આલમની તરફી યાને ઉચ્ચ હાલતમાં આગળ વધીને “હસ્તી” ની આલમોની તુરફ યાને સર્વથી શ્રેષ્ઠ બુલંદ હાલત ઉપર આવવાને તે ઉસ્વાન લાયક થાય !

૧૨ તે સ્વાનને અહુરા મજ્દા સુધીની તુરફ યાને બુલંદમાં બુલંદ હાલતમાં લઈ જવાને માટે “આરમછતીની તેવીષી” એટલે કુદરતના ફરમાનોની તાબેદારી કરવાની આસ્મત તથા ઇચ્છા મળતી રહે ! તથા બક્ષિતની બલી અસરો મળતી રહે ! અને ખાતેની હીમત સાધતી અશોષ ચાલુ રહે ! તથા બલા મીઠ્રની સર્વોપરી મળતી રહે !

૧૩ ઇચ્છવાબેગ સત્તા તથા બલા મીઠ્રના આધીરવાદો પામીને તે સ્વાન “ઉશ્” અવમાં માને મીનોષ મુદ્દિ પામવામાં બુશબુશાલ આગળ વધવું રહે, તમારે એના આરમછતી મારફતે “અપ” ને લગતા કાયદાઓ યાને કીમી ઇસ્મ આજુ પાડવું રહે !

૧૪ અત્ રાતાંમ જરથુશ્ત્રો તન્વસ્યીત ખખ્યાઓ ઉશ્તનંમ
 હદાધતી પર્વિતાતંમ મનંધ્રહો અખદાધ ક્ષત્રંમયા-
 બ્યઓથનહા અપાધ યાયા ઉખદખ્યાયા સ્ત્રઓપંમ ક્ષત્રંમયા-
 ૧૫ અહા યાસા નંમંધ્રહા ઉસ્તાનજસ્તો રફ્રહા
 મન્યેઉશ મજદાઓ પઓઉરવીમ સ્પંન્તહા અપા વીસ્પંગ
 બ્યઓથના

વંધ્રહેઉશ ખતૂમ મનંધ્રહો, યા ખનવીયા ગેઉશયા ઉર્વાનંમ.

(ઉપલો ફકરો એ વાર ભણવો.)

યથા અહૂ વધસ્યો ડ, અપંમ વાહૂ ડ

યથા-આધશ-ધથાંમ હાધતીમ યજમધદ.

યેંગહે હાતાંમ આઅત્ યેસ્ને ખધતી વંધ્રહો,

મજદાઓ અહુરો વએધા અપાત્ હયા,

યાઓધ્રહાંમયા તાંસયા તાઓસયા યજમધદ.

(હા ૩૪ મો.)

૧ યા બ્યઓથના યા વયંધ્રહા યા યસ્ના અમૈરતાતંમ
 અપંમયા તએધબ્યો દાઓધ્રહા મજદા ક્ષત્રંમયા હર્વિતાતો
 અએપાંમ તોધ અહુરો એહા પોઉરતંમાધશ દસ્તે.

૨ અત્તયા ધ-તોધ મનંધ્રહા મધન્યુશયા વંધ્રહુશ વીસ્પા દાતા
 સ્પંન્તખ્યાયા નૈરશ બ્યઓથના યેહા ઉર્વા અપા હયધતે
 પધરિ ગએથે દમાવતો વહે મજદા મરોખીયા સૂતાંમ

૧૪ જે પ્રમાણે અશો રિપતમાન જરાતોસ્ત સાહેબે પોતીકું તનુ પાને ખાત્રી બદન તથા ઉસ્તાન પાને જનની સજીવનશક્તિ મળદાને ખાતર “અકલે-અવલ” પાને બેહમન અમશારપદને અર્પણ કીધાં, તથા પોતીકા તમામ કારદાની અર્દીબહેસ્ત અમશારપદને અર્પણ કીધી, તથા પોતીકા વચનો શહેરેવર અમશારપદ તથા સરોશ યજ્ઞને અર્પણ કીધાં, તે મુજબ, તે રવાન અશો જરાતોસ્ત સાહેબનો દરજ્જો પીછાણીને તેવણના અકવાલો ઉપર અમલ કરતું રહે !

(“અહ્યા યાસા” ના મીઠ્ર માટે બુઝો ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીઠ્ર માટે બુઝો ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ હો. અને “અર્ધમ” ના મીઠ્ર માટે બુઝો ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જેઓએ અશોધનો ખાતરજ કીધેલી “યરન” ને, એકલે-કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ કીધા” ને અહુરમજ્દે લલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોષ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—એ નીયમ મુજબ તે બહેસ્ત-બહેરેહ રવાન “યથા-આધશ-ઇથામ” ના હાના તમામ સ્તોત સાથે યજ્ઞ થકને આગળ વધતુંજ રહે !

ગાથા હા ૩૪ :

૧ જે જે કારદાની, વચન, તથા યરન, પાને એકતાન થવાની બુલદ કીધાંઓ અમરદાદ, અર્દીબહેસ્ત, શહેરેવર તથા ખુરદાદ અમશારપદને તાલુકે છે તે તે કારદાની વચનો તથા યરન સૌથી પહેલાં જેમ અહુરમજ્દ તરફથી નક્કી થયલાં છે તેમ તે રવાનને મળતાં રહો !

૨ વૃદ્ધિ કરનાર નર કે જેનું રવાન અશોધનોજ અમલ કરતું રહે છે તે નરની તમામ કારદાની વોહુ મનંધહ પાને બેહમન અમશારપદ મારફતે અહુરમજ્દએ મુકરર કરી છે, અને તેજ કારદાની મારફતે તથા સ્તોતના સરોશની મારફતે અહુરમજ્દ નજદીક જવાતું છે તે મુજબ તે રવાન અહુરમજ્દ નજદીક પહોંચવાને લાયક થતું રહો !

૩ અત્ર તોઇ અજદમ અહુરા મનંધ્રહા અપાઇયા દામા
ગએથાઓ વીરપાઓ આ-ક્ષયોઇ યાઓ વોહૂ થઓરતા
મનંધ્રહા

આરોઇ-છ હુદાઓધહો વીરપાઇશ મજદા દમાવસ સવો.

અત્ર તોઇ આતરેમ અહુરા અઓઓધહુવન્તેમ અપા ઉસેમહી,
અસીરતેમ એમવન્તેમ સ્તોઇ-રપેન્તેમ ચિદ્રા-અવંધહુમ;
અત્ર મજદા દધખિખ્યન્તે જસ્તાઇરતાઇશ દેરેરતા અએનંધહુમ.

૫ કત્ર વે ક્ષયેમ કા ઇશતીશ, ખ્યઓથનાઇશ મજદા યથા
વાઓ હુખી

અપા વોહૂ મનંધ્રહા ધાયોઇદયાઇ દ્રિગૂમ યૂમાકેમ,
પરે વાઓ વીરપાઇશ પરે વઓઓમા દએવાઇશયા પ્રહૂ
સ્ત્રાઇશ મખ્યાઇશયા.

૬ યેછ અથા સ્તા હુધીમ મજદા અપા વોહૂ મનંધ્રહા,
અત્ર તત્ર મોઇ દક્તેમ હાતા અહા અંધહેઉશ વીરપા મએથા,
યથા વાઓ યજ્ઞસયા ઉર્વાઇદયાઓ સ્તવસ અયેની પઇતી.

૭ હુદા તોઇ અરેદ્રા મજદા, યોઇ વંધહેઉશ વએદેના મનંધ્રહો
સેંગહૂશ રએખેનાઓ અસ્પેનચીત્ર સાદ્રાચીત્ર ચપ્રયો ઉપેઉર;
નએ-ચીમ તેમ અન્યેમ યૂમાત્ર વએદા અપા, અથા-નાઓ
ધાજદામ. કાઇ નિખીત્રમ કાઇજન દાખનદાખન દાખન દ

૩ અશોષની મારફતે થયેલી નમાજ તથા “અજ્ઞ” યાને મુરાદ અને મીથ્રની અસરો અહુરમજ્દની હકુમતમાંના તમામ “ગએથાઓ” અને જુદા જુદા હયાતીને લગતા વીલાગોને ચાલુ આપવાથી, લલા મીથ્રનો હમેશાં વધારો અને આખાદી થતી રહે છે, તે તમામ ગએથાઓ મારફતે તમામ સારા ડહાપણવાળા અમશાસ્પદો મીનોષ સંપુર્ણતાને કાયદો પામે છે તે મુજબ તે રવાન પામવાને લાયક થાઓ !

૪ અહુરમજ્દનો આતશ જે “અઓજ” ધરાવનાર, સાથી તેજ-વાળો, જાતેની હીમત આપનાર, સદા મીનોષ વૃદ્ધિની ખુશાલી આપનાર, ખુન-ખેખથી મદદ આપનાર, તથા કેશાશને મજબુત રીતે હદાવનાર છે, તે ખુલ્લું આતશ તરફ અશોષની મારફતે અંતે ઉંચે જવાનું છે તેને માટે તે રવાન ચાલુ કેશશમાં રહે !

૫ અહુરમજ્દની ક્ષત્ર યાને રાદી સત્તા તથા મુરાદ પામીને અશોષ તથા લલા મીથ્રની મારફતે દેવ અને પ્રકૃત્તી આદમીના કરતાં “દરવીશ” યાને દુન્યાના વળગણુ તથા ખેંચાણોમાંથી દૂર રહેનાર આદમીને ચાલુ રક્ષણ આપવામાં જ હોરમજ્દની દોસ્તી સમાયલી છે આ નીયમ મુજબ તે રવાન અમલ કરતું રહે !

૬ જ્યારે “હસ્તી” યાને મીનોષ આત્મીક વૃદ્ધિ થવાનીજ છે તો પછી તમામ હેમાતીના મરકજો જાતેન રીતે જોઈને તથા સમજી લઈને અશોષ તથા લલા મીથ્ર મારફતે “ઉર્” યાને આત્મીક વૃદ્ધિને લગતા “સ્તોત” સાથે “યજ” યાને એકતાન થઈને હોરમજ્દ તરફ જવાનો ખુલ્લું ખ્યાલ ચાલુ તે રવાન રાખીને અમલ કરે !

૭ વોહ મનંધહ યાને જેહમન અમશાસ્પદનું જ્ઞાન પામીને “ઉર્” થવાની અક્ષલને લગતાં અણુદીઠ “અખો” ને, શાદ યા નેહસ્ત કેશાશ વખતે ફક્ત અપની મારફતે દીની ફરમાનોની અમલ્યાતથી, “રચે” યાને મીનોષ સમક્ષે પ્રકાશથી અસ્પુર કરીને અહુરમજ્દના હક્ક તરીકે જ પનાહી મેળવવાની છે આ નીયમ તે રવાન પામવાને લાયક થાય રહે !

૮ તામશ છ-નાઓ બ્યઓધનામશ ખ્યેન્તે, યએપૂ અસ પધરી
પોઉરુખ્યો ઇથ્યેન્તે;

હ્યત્ર અસ અઓળ્યાઓ નામદ્યાઓધલૂમ થવહ્યા મજદા
આંસ્તા ઉર્વાતહ્યા;

યોઇ નોઇત્ર અપેમ મધન્યન્તા, અએમખ્યો દૂધરે વોદૂ અમ્ મનો.

૯ યોઇ રપેન્તાંમ આર્મઇતીમ થવહ્યા મજદા ઝેરેખ્તાંમ વીદુષે,

દુશ-બ્યઓધના અવજજત્ર વંધહેઉશ અવિસ્તી મનંધહો

અએમખ્યો મશ અપા રયજદત્ર યવત્ર અહ્યાત્ર અઉરના પ્રદૂસ્ત્રા.

૧૦ અહ્યા વંધહેઉશ મનંધહો બ્યઓધના વઓચત્ર ઝેરેખાંમ
હુખ્તુશ;

રપેન્તાંમયા આર્મઇતીમ દાંમીમ વીદ્યાઓ હિથાંમ અપહ્યા,
તાયા વીરપા અહુરા થવહ્યા મજદા ક્ષત્રોઇ આ વોયધા.

૧૧ અત્રતોઇ ઉમે હુઉર્વાઓસયા ખરેધાઇ આ અમેરેતતાઓસયા;

વંધહેઉશ ક્ષત્રા મનંધહો અપા મત્ર આર્મઇતિશ વક્ત્ર

ઉતયૂઇતી તંવીષી તામશ આ મજદા વીદ્યએપાંમ થ્વોઇ અહી.

૧૨ કત્ર તોઇ રાજરે, કત્ર વપી, કત્ર વા રતૂતો, કત્ર વા યસ્નહ્યા.

મુધદ્યાઇ મજદા કાવઓયા યા વીદ્યાયાત્ર અપીશ રાખનાંમ.

સીપા-નાઓ અપા પથો વંધહેઉશ ખએતેમ મનંધહો.

૮ દીની-કાયદાઓનો ભંગ કરનારાઓ પોતાની ખોટી અમર્યાદાથી પુષ્કળ ઉરવનીક મોત ઉત્પન્ન કરીને દુરવેશોની ઉપર હરકત નાંખે છે, અને તેઓ જેઓ અશોષ ઉપર દીલ ત્રાસીને અમલ કરતા નથી તેઓથી વોહ મનંઘલ એટલે મીનોષ જ્ઞાનની અક્કલ દૂરની દૂર રહે છે— આ સીદ્ધાંત તે રવાન અમલમાં મુકવું રહે !

૯ સ્પંદારમદ અમશાસ્પંદની શુલંદીથી માહીતગાર થઇને, જેઓ વોહ મનંઘલ એટલે બહુમન અમશાસ્પંદના જ્ઞાન વગર બદ-કારદાનીથી જાંદગી ગુમરે છે, તેઓ નહીં ઉર થનારા પ્રફલ્લી, યાને આત્મીક જ્ઞાનથી બેનસીબ રહેલા આદમી મીસાલ અશોષને બહુ મોટું નુકસાન કરે છે— તેમ તે રવાન નુકસાન નહીજ કરે !

૧૦ જેઓ વોહ મનંઘલ યાને મીનોષ જ્ઞાનનું ખરું ડહાપણ, પોતાની અશોષની અમર્યાદા તથા મહેર યાને સમ્યાધના વચન મારફતે, પકડીને સ્પંદારમદ અમશાસ્પંદને અશોષની મૂળ પેદાયશ તરીકે ઇદમ્યતથી જાણે છે, અને તમામ પ્રફલ્લી આદમીઓને દૂર હઠાવે છે તેઓ મીસાલ તે રવાન ચાલુ ભલી કારદાનીમાં રહે !

૧૧ રવાનને લગતા મીનોષ ખોરાકના બાળમાં ખુરદાદ તથા અમરદાદ અશોષની મારફતે ભલા મીઠા, ધરાદતી તથા આરમછતીનો વધારો કરીને “ ઉતયૂષ્ટી-તેવીષી ” યાને આત્મીક વૃદ્ધિને લગતી શ્રદ્ધા તથા શુલંદ ખાસ્યત અને ઇચ્છા બરપા કરીને તમામ કેશાશને દૂર કરાવનારા છે—એમ તે રવાન બરાબર ખ્યાલમાં રાખે !

૧૨ અહુરમજ્દના અચુક નીયમો, અહુરમજ્દની મુરાદ તથા “ સ્તોત યસ્ન ” શું છે તે બરાબર તે રવાન પામે ! તથા કુદરતના ફરમાનોની અમર્યાદાનો બદલો તે રવાન મેળવે ! તથા અશોષની મારફતે વોહ મનંઘલ યાને બેહમન અમશાસ્પંદના પોતાના માર્ગ ચાલુ રીખવું રહે !

૧૩ તેમ અદ્ધાનંમ અહુરા ચેમ મોધ મઆશ વંધહેઉશ મનંધહો,
દએનાઓ સઓપ્યન્તાંમ યા ફૂકરેતા અપાચીત ઉર્વાક્ષત,
હ્યત ચિવિશતા હુદાબ્યો મીજદેમ મજદા, યેહ્યા તૂ દયેમ.

૧૪ તત જી મજદા વધરીમ અસ્તવધતે ઉશતાનાધ દાતા
વંધહેઉશ પ્યઓથના મનંધહો યોધ જી ગેઉશ વેરેજેને અજયાઓ
દમાકાંમ હુચિસ્તીમ અહુરા ખતેઉશ અપા ક્રાદો વેરેજેના.

૧૫ મજદા અત મોધ વહિશતા સવાઓસ્યા પ્યઓથ-
નાચા વઓચા,

તા-તૂ વોહૂ મનંધહા અપાચા ઇષુદેમ સ્તૂતો,
દમાકા ક્ષત્રા અહુરા ફેરષેમ વસ્ના હુધયેમ દાઓ અહૂમ.
(ઉપલો ફકરો ૪ વાર બણવો.)

 અહ્યા યાસા નંમંધહા ઉસ્તાનજસ્તો રફેદ્રહ્યા
મન્યેઉશ મજદાઓ પઓઉરવીમ સ્યેન્તહ્યા અપા વીર્યંગ
પ્યઓથના

વંધહેઉશ ખતૂમ મનંધહો, યા ખનવીપા ગેઉશચા ઉર્વાનંમ.
(ઉપલો ફકરો બે વાર બણવો.)

યથા અહૂ વધચો ૪, અષેમ વોહૂ ૩

યાપ્યઓથનાંમ હાધતીમ યજમધદે, અહુનવધતીમ ગાથાંમ
અપઓનીમ અપહે રતૂમ યજમધદે, અહુનવધત્યાઓ ગાથયાઓ
હન્દાતા યજમધદે.

યેંધહે હાતાંમ આઅત ચેસ્ને પધતી વંધહે,

મજદાઓ અહૂરો વએથા અપાત હયા,

યાઓધહામચા તાંસ્યા તાઓસ્યા ચેજમધદે

~~યાઓધહામચા તાંસ્યા તાઓસ્યા ચેજમધદે~~

૧૩ વોહ મનંધહ યાને ખેહમન અમશ્ચારપંદના ખાસ માર્ગની અંદર સમોખ્યતોના તમામ કાયદાઓ સમાધ જાય છે, અને આ બધા કાયદાઓની અશોધથી કીધેલી અમલ્યાતથી અકવાલો મુજબ એટલે કુદરતમાં નીરમાણ થયલાં કારણ તથા પરીણામના કાયદા મુજબ જે બદલો “ઉર્વાજ” યાને મીનોધ ખુશાલી—પામવાની છે તે અત્યંત મીનોધ ખુશાલી તરફ તે રવાન ઢળતું રહે !

૧૪ જેઓ આ નીસ્તીની આલમ યાને ગેતીની દુન્યાની હસ્તી યાને મીનોધ વૃદ્ધિ કરવાને ખાતર અહુરમજ્દની અક્કલ અને હાપણને લગતી અશોધની અમલ્યાતોનો ચાલુ “ક્રાદો” યાને વધારો કરનારા છે તેઓજ વોહ મનંધહ યાને મીનોધ જ્ઞાનની અમલ્યાતથી હાડમંદ હૈયાતીની જે મૂરાદ અહુરમજ્દે નીર્માણ કીધી છે તે મૂરાદને પામશેજ—આ જીંદગીની નેમ સદા યાદમાં તે રવાન રાખે !

૧૫ અહુરમજ્દ તરફથી સાથી સરસ ફરમાનો તથા અમલ્યાતો જાણીને અશોધ તથા ભલા મીથ્ર મારફતે સ્તોતનો કાયદો અમલમાં લેધને તેનીજ ક્ષત્રવધસ્ય યાને ભલી ઇચ્છવાળેગ સત્તાની મારફતે તેની મૂરાદ મુજબ “હસ્ત” તરફ જવાને માટે “અહ” હમેશાં આગળ અને આગળ તાજેહ અને તાજેહ વાદમાં ચાલુ રહે !

આમીન !

(“અહ્યા યાસા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૯ મે, ફકરો ૧ લો.)

(“યથા” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૫ મે, ફકરો ૬ ઠો, અને “અપૈમ” ના મીથ્ર માટે જુઓ ઉપર પાને ૩ મે, ફકરો ૧ લો.)

હસ્તી તરફ આગળ વધનારાં રવાનો જેઓએ અશોધને ખાતરજ કીધેલી “યસ્ન” ને, એટલે કે “સ્તોત સાથે એકતાન થવાની ચાલુ કીધા” ને અહુરમજ્દે ભલી તરીકે પીછાણી છે તે તમામ નર તથા નારી રવાનોના સીલસીલામાં બધાંઓ કુલ્યાતી રીતે એકતાન થતાં રહીને મીનોધ વૃદ્ધિમાં આગળ વધવાનાંજ—એ નીયમ મુજબ તે બહેરત-બહેરેહ રવાન “યા-અર્થોધનામ” ના હાના તમામ સ્તોત સાથે યજ થધને આગળ વધતુંજ રહે !

(લાં મુધી બણી રહ્યા પછી ગેહ-સારનારા સાહેબોએ નીચે મુજબ બાજ મુકવી :)

૧ નૅમસ્ત્યા યા આરમધતિશ ઇજ્ઞાયા, નૅમસ્ત્યા યા આરમધતિશ ઇજ્ઞાયા, નૅમસ્ત્યા યા આરમધતિશ ઇજ્ઞાયા;

૨ યથા અહૂ વધસ્યો ૫;

૩ ઇદ ઇરિસ્તનાંમ ઉર્વાનો યજમધદે યાઝ્ઞો અપઝ્ઞોનાંમ ક્વપયો; ઇદ ઇરિસ્તનાંમ ઉર્વાનો યજમધદે યાઝ્ઞો અપઝ્ઞોનાંમ ક્વપયો; ઇદ ઇરિસ્તનાંમ ઉર્વાનો યજમધદે યાઝ્ઞો અપઝ્ઞોનાંમ ક્વપયો.

૪ યથા અહૂ વધસ્યો ૨

૫ યસ્નૅમ્ય વહ્નૅમ્ય અઝ્ઞોજસ્ય કવરૅચ આક્રીનામિ, સ્ત્રઞ્ઞો-પહે અબ્યેહે, તઞ્મહે તનુ-માંથહે, દરષિ-દ્રઞ્ઞોશ, આહૂધસ્યેહે.

૬ અર્ષમ વૉહૂ ૧.

*

*

*

૭ હુઙ્ઘરૅમ અઝેપજનાંમ, અઝેવરૅ અઝેપજનાંમ; હુઙ્ઘરૅમ અઝેપજનાંમ, અઝેવરૅ અઝેપજનાંમ; હુઙ્ઘરૅમ અઝેપજનાંમ, અઝેવરૅ અઝેપજનાંમ.

૮ અર્ષમ વૉહૂ ૧

* * * ગુજર પામેલાં રવાન માટે જે બહુતરો બહુવામાં આવે તે વખતે “અહ્યાધ રઝેસ્ય” તથા “કેરદે મોજદ” બહુાઇ શકાય નહીં, અને “કસમે અવંધહે” માંતા “રામનો ખાસ્તહે” વાળાં પદ “રપેન્તો મધન્યોમ” મુધી બણી શકાય નહીં.

ગેહ સારણું પુરું કરતી વખતે ગેહ સારનારા મોખેદ સાહેબો જે સરોશની બાજુ મુકે છે તેના મીથ્ર.

૧ અએ આબાદી ભરેલા સ્પંદારમદ અમશાસ્પંદ ! દરેકને મારી હઠાવવામાં તમે જે સર્વોપરી ભોગવો છો તેને ખાતર ત્રણ મરતમે સર ઝુંકાવીને તમોને નમન કરી તમારી સેવાસ કરીયે છીએ !

૨ પાંચ યથાના કલામોની મારફતે જે પંછ જરવીકશ નામની ખાતેન પાંચ ગતીઓ ભેળા સાથે સંબંધ ધરાવે છે અને મીથ્રને જોશ આપે છે, તે પંછ જરવીકશની મારફતે અશો સરોશ યજ્ઞદના પ્રવાહો ચાલુ હ્યાં મદદગાર થાય !

૩ તમામ ગુજર પામેલાં રવાનો જેઓ “અશોનામ ક્વપી” ના મરતખામાં દાખલ થઈ ચુક્યાં છે તે તમામ ગુજર પામેલાં રવાનોના ફરોહરો સાથે તે રવાન ત્રણ મરતમે “યજ્ઞ” એટલે એકતાન થવાને લાયક થાઓ !

૪ તે સાહેબ એકજ છે; અને વખશુરે-વખશુરાન રમ્મ-ગો અશો રિપતમાન જરાતોસ્ત સાહેબ દાદાર અહુરમજ્ઞદના એકલા પેગામ્બર સાહેબની દીન મુજબ, અમે ઉસ્તેવાર રહીએ !

૫ અશો સરોશ યજ્ઞદનો નાદ માંચના સ્તોતથી ઉભાં કીધેલાં કેહર્પની મારફતેજ અમારાં કેહર્પ સાથે યજ્ઞ થાય, અને તે માટે અમારું આત્મીક કૌવત જોરાવર અને મજબુત થતું રહે !

૬ “અષેમ વોહ” ના ખલુ સ્તોત ખુરેહનો વધારો કરે !

(ગુજરેલાં રવાનને માટેનાં દરેક બાણતરમાં આખી અહ્યાઈ રએશ્ય અને જસમે અવંધહે મજ્ઞદનો “રામનો ખાસ્તહે” થી “સ્પેન્તો મધન્યઓમ” સુધીનો ભાગ તેમજ કેરફે મોજદ છોડી દેવામાં આવે છે.)

૭ રવાનની વૃદ્ધિને ખાતર, ચારે અનાસરો તથા પંછ જરવીકશ ત્રણ મરતમે સુક્ષ્મતામાં પવિત્ર થઈને કેહર્પને દુરસ્ત રાખવામાં મદદ કરે !

૮ “અષેમ વોહ” ના ખલુ સ્તોત ચાલુ ખુરેહનો વધારો કરે !

૫૨

મેટી યસ્તેગાંન યાત્રે ગેહસારણું.

૯ જસ મે અવંધહે મજદ, જસ મે અવંધહે મજદ, જસ મે અવંધહે મજદ.

૧૦ અમહે હુતારતહે હુરઆદહે, વેરંશ્રમહે અહુરદાતહે, વનધન્યાઆસ્ય ઉપરતાતો.

*

*

*

૧૧ શ્વાપહે ખદાતહે, જરવાનહે અકરનહે, જરવાનહે દરેધા-ખદાતહે.

૧૨ અપેમ વૉહૂ ૧

*

*

*

* * * ગુર્જર પામેલાં રવાન માટે જે ભણુતરે ભણુવામાં આવે તે વખતે “અહ્માઇ રએશ્ય” તથા “કેરફે મોજદ” ભણાઇ શકાય નહી, અને “જસમે અવંધહે” માંના “રામનો ખાસ્તહે” વાળાં પદ “સ્પેન્તો મધન્યઆમ” સુધી ભણી શકાય નહી.

૯ ત્રણ મરતએ હર વખત અએ મજદ! તારી મદદ હોજો!

૧૦ દરજીની સામે ફતેહમંદીથી લડવા માટે ગેહરામ યજ્ઞના હીમત-ભરેલા પ્રવાહો તેમજ દરજી ઉપર ગાલેબ આવવાના પ્રવાહો અમેને મળતા રહે!

૧૧ “જરવાન-ધ-અકરન” એટલે હદ વગરની ગતીના મૂળથી જે “જરવાન-ધ-દરેઘા-ખદાત” હાલ ચાલતો લાંબો જમાનો ચાલુ છે તેની મારફતે જે “થવાશ્ચ-ખદાત” યાને સાત આસ્માનોના ફરવાથી પ્રવાહો આવીને કેશાશના કાયદાનો અમલ ચાલે છે, તે બધા પ્રવાહો રવાનની સેવટની નેમ પાર પાડવામાં મદદ કરનારા થાય એવી શાદ રીતે આવ્યા કરે, જેથી કરીને “રવાન-ખોખતગી” એજ સેવટની નેમ છે એમ અમે દમેદમ યાદ રાખ્યે!

૧૨ “અષેમ વોહ” ના બ્લુ સ્તોત ચાલુ ખુરેહનો વધારો કરે!

આમીન! આમીન!! આમીન!!!

સેવટના બે બોલ :

બસ્તે-કુસ્તીઆંન હુમ-દીનની લાશને દાખમે-નશીન
કરવા માટે ધ્યાન પુગાડવાજોગ બીનાઓ.

સાચ-સ કહો કે ધર્મ કહો કે કુદરતના કાયદા કહો—ગમે તે કહો, પણ લાશને જમીનમાં દાટવી, યા પાણીમાં નાંખવી, યા આતશની ચેહમાં બાળવી યા વીજળીક યંત્રથી ફીમેટોરીયમથી ભુંજવી—આ બધી રીતીઓ કરતાં સર્વેથી ચહડયાતી રૂઢી સુર્યનાં ખુલ્લાં તડકાંમાં પહાડની ઉંચી જગ્યાએ લાશને ઉઘાડી રાખીને ખુરશેદ-નીગરની કરીને પક્ષીઓ મારફતે જલદીથી ભક્ષ કરાવવાની છે આમ દરેક વીચારવંત શખ્સ એ બાબેના બારીક અભ્યાસ પછી કબુલ રાખી શકશે. લાશને ઠેકાણે પાડવાની રૂઢી વિષે વીચાર કરતી વખતે ખાકી શરીર કે જેને ઠેકાણે પાડવાનું છે તેનો વીચાર અને તેજ વખતે સાથે સાથે તે શરીરમાંથી બહાર નીકળી ગયેલો છતાં અણ-દીઠ સંબંધ ચોક્કસ વખત સુધી ધરાવતો પુષ્કળ વિચારો કરનારો આત્મા (રવાન) એ બેઉનો વિચાર કરવાની જરૂર પડે છે. શરીરને ઠેકાણે પાડતી વખતે ફક્ત શરીરની એકજ બાજુનો ખ્યાલ લઇને કામ કરી તેમાં વાસો કરી ગયેલાં રવાનનો ખ્યાલ ભુલી જવો જોઇતો નથી. આ કાયદો બરાબર ધ્યાનમાં રાખીનેજ માજદયરની જરથોસ્તી દએનમાં લાશને ઠેકાણે પાડવા માટે “દખ્મ-નશીની” ની રૂઢી શીખવવામાં આવી છે, અને તે માટેનાં ખાસ કારણોનો બારીક અભ્યાસ જેઓએ કરવો હોય તેઓને “ક્રેશો-ગર્દ” ચોપાન્યું (જેમાં એ બાબદ હજી ચરવાય છે) તેનાં પુસ્તક ૧૨, અંક ૧-૨ થી પુસ્તક ૧૬, અંક ૩-૪ વાંચવાની બલામણુ કરીને આગળ ચાલીશું.

હવે “દખ્મ-નશીની” કરવા અગાઉ “દખ્મ-નશીની” ને લાયક-નું બનાવવા માટે લાશને કેવી રીતે અસલ તરીકત મુજબ તૈયાર કરવી જોઇએ તે ધ્યાનમાં લેવાની જરૂર છે.

શરૂઆતમાં જો બની શકે તો જો વખતે એક શખ્સ ધડીપણ હોય પણ શ્વાસોશ્વાસ ચાલુ હોય તે વખતે બને તો તે શખ્સનું શરીર ચોખ્ખાં પાણીથી ઝડપથી સાફ કરી તેનાં ધોતાં પણ વપરાયલાં કપડાં પહેરાવી એક ચોખ્ખું, સફેદ, સોજું, ધોયલું, ચાદર-પીછોડીનું કપડું બેવડું કરીને સાફ કીધેલી જમીન ઉપર ખીછાવીને તેની ઉપર તે માણસને સુવાડવું. અસલ નીરંગદીનનો નીરંગ તથા હોમનું પાણી પણ પાતા હતા. પછી તે શખ્સની આગળ આતશ રોશન કરી તે ઉપર સુખડ લોખાન વગેરે ખુશબો મુકી તથા ધી અથવા કોપરેલની બતી કરીને તે ગુજરનાર શખ્સ નજદીક ચાલુ “અર્ધેમ વૌહ” તથા પતેત પશેમાનીના બણતરો ધીમા સામેત અવાજે પણ તે શખ્સના કાન ઉપર અવાજ પડે તેવી રીતે, તે ઓરડામાં ખીજ દરેક રીતની શાંતી જળવીને, મોરદેહ-શુયાંન યાને સચકનારાઓને સોંપવામાં આવે ત્યાં સુધી ચાલુ કરવાં જોઈએ. ત્યાર બાદ સેવટનો દમ તદન બહાર નીકળી ગયા પછી બરાબર તપાસ કરીને તે શખ્સની લાશને બનતાં સુધી ગુજરવાનીજ ગેહ દરમ્યાન સચકાર કરવો જોઈએ, કારણ કે ગેહ બદલાયા પછી દરજ નસુશનું જોર ધાણુંજ વધી જઈ રીમનીની ચાલુદગી લાગુ પડે છે. તેથીજ વળી દરેક ગેહ બદલાય કે શબને સગદીદ કરાવવાનો હુકમ છે. વળી જ્યાં સુધી મોરદેહ-શુયાંનને તે શબ સચકાર માટે હવાલે થાય ત્યાં સુધી ઘેરનાંઓએ જોડ થઈને “અર્ધેમ” બણતાં બણતાં તે શબની સાથે પેવંદ કરીને બેસવું, પણ ગેહ બદલાય તો સખત રીમની લાગુ પડે છે તેની ખુબ ચોંપ રાખવી. આજે પાયદસ્ત માટે દોડદોડી કરવામાં આવે છે અને સચકાર ગુજરયા પછી લાંબે વખતે કરવામાં આવે છે, જ્યારે અસલ તરીકત મુજબ સચકાર ગુજરવાની ગેહમાંજ તાબડતોબ કરવાની દોડદોડી કરવામાં આવતી અને ત્યાર બાદ પાયદસ્ત નર્મીતે ધીરથી કરવામાં આવતી હતી. મોરદેહ-શુયાંન યાને સચકાર કરનાર સાહેબોએ (અસલ મરદો માટે મરદો અને બાનુઓ માટે બાનુઓ એ કમ

કરતાં હતાં) એલાહેદાં મકાનમાં પોતે નહાવાની બાજુ લેખને પોતાનાં શરીરને ગૌમુત લગાડીને બોખાં પાણીથી નાહીને સોજાં કપડાં પહેરીને તૈયાર રહેવું, અને એક સાહેબોએ પોતપોતાની કમર ઉપર બાંધેલી કુસ્તી સાથે નારાંતું પેવંદ કરીને પેવંદમાંજ રહેવું, અને પછી જેમ ગેહસારજી લખાવા અગાઉ “સરોશની બાજુ” લેવા આ કેતાબમાં દીખાયાના પાને ૧૧ મે જણાવ્યું છે તેમ “સરોશની બાજુ” “અપહે” સુધી બીરતા પઢીને પછીજ મુંગે મહોંડે સચકાર કરવા માટે પેલી કપડાં પહેરાવેલી લાશની નજદીક જવું. તે વખતથીજ ત્યાં સગદીદ માટે કુતરો હાજર રાખવો. ઘણે દૂરથી બતી તથા આતશ ખુશબો સાથે રોશન ચાલુ રાખવાં. સચકાર હમેશાં ગુજરનારનાં ઘેરમાંજ કરવો જોઈએ અને તે કરતી વખતે એટલે મરણ પામ્યા પછીનાં શરીરને યાને નસાને વંદીદાદમાં ઠામ ઠામ જણાવ્યા મુજબ પાણી કદીબી લગાડવું જોઈએ નહીં, પણ તાજે ગૌમુત એટલે ગોધાનો તરો યા નીરંગ હાજર કરીને એ મોરહે-શુયાંનમાંનો એક જણ હાથના મોજાં પહેરીને જેમ રપંજ કર્યે તેમ આખે શરીરે તરો લગાડીને પાક કરે. પછી શબને પહેલેથીજ સડીલ ચીજ યાને પથ્થરપર મુકી સચકાર શરૂ કરે. ઘેરમાં સચકારના શીલ (પથ્થર) ઉપર તેમજ આદ-મર્ગમાં ત્યાંના શીલ (પથ્થર) ઉપર શબને મુકતી વખતે માથું દક્ષિણ તથા પગ ઉત્તર તરફ રહે, અથવા તો માથું પુર્વ યા પશ્ચિમ તરફ રહે તેમ શીલ ઉપર શબને આસ્તે રહીને અદબ આદાબથી સંભાળથી ઉંચકીને મુકવું. મરદ યા એરત ગમે તે હોય તેને પહેલાં છુપી-ગાહ નજદીક બરાબર કાછો બાંધીને પછી તેનો વપરાયલો પણ ધોયલો સાફ લેગો, ટોપી, સદરો એમ પહેરાવીને ટોપી ઉપર કપડાંનું પેવંદ કાન ખુલ્લા રાખીને બાંધી લેખને તેમજ લાશનાં મોહોંડાપર પદાન બાંધીને લાશને એક સચકનાર પોતાના હાથે સંભાળથી અહેલાવી રાખીને બીજા મોરહે-શુયાંને પછી ફક્ત એ યથા એક અખેમથી તેની વપરાયલી કુસ્તી બાંધવી. ત્યાર બાદ તે લાશને વપરાયલો પણ

થોતો જમો પહેરાવીને જમાના અંદરના તેમજ બહારના કસ બાંધવા.
 વંદીદાદ, ફરગરદ પ; ૧૧ મુજબ લાશના પગ હમેશા વાળેલાજ રાખવાનો
 હોકમ હોવાથી મરદ હોય તો પહેલાં ડાબા પગની પાટલી જમણી જાંગ
 ઉપર લાવીને પછી જમણા પગની પાટલી ડાબી જાંગ ઉપર આવે તેમ
 પગ વાળવા. જો ઓરત હોય તો પહેલાં જમણા પગની પાટલી ડાબી
 જાંગ ઉપર આપીને પછી ડાબા પગની પાટલી જમણી જાંગ ઉપર
 લાવીને પગ વાળવા. આ પ્રમાણે પગ વાળ્યા પછી બેઉ પગ બરાબર
 ઢંકાયલા રહે તેમ જમાના છેડા વાળીને બરાબર કરવા. તેજ પ્રમાણે
 જમાની બેંચ લાંબી હોય તો બેઉ હાથના આંગળા સુધીના ભાગો ઢાંકી
 નાંખવા, અને નહી તો પછી જુદા કટકાથી બેંચ સાથે કપડાંના પેવંદ
 આપીને હાથોને ઢાંકવા, અને હાથોને અદબ વાળ્યે તેમ છાતી ઉપર
 વાળવા. જો મરદ હોય તો પહેલાં ડાબો હાથ વાળીને તે ઉપર જમણો
 હાથ વાળવો અને જો ઓરત હોય તો પહેલાં જમણો હાથ વાળીને તે ઉપર
 ડાબો હાથ વાળવો. આ પ્રમાણે કરી રહ્યા પછી સચકારમાં સાંધી
 અગત્યની ચીજ જે “બંધ” બાંધવા બાબેની છે તે ઉપર ખુબ ધ્યાન
 આપવું. દરેક બંધ બાંધતી વખતે બેઉ સચકાર કરનારાઓએ “અર્ધેમ
 વૌહૂ” આખી કુશાદે ભણવી. બંધ બાંધવા માટે મજબુત નારાનો
 ઉપયોગ કરવો પણ તે આખો સળંગજ દુકડો લેવો અને સળંગ રાખીનેજ
 તેમાંથી બધા મળીને સાત બંધ બાંધવા જોઈએ. પહેલો બંધ ગળાં
 ઉપર લઇને તે પેવંદ સાથે બેઉ હાથની વચોવચથી હાથો સાથે,
 બીજો બંધ ડાબા હાથની કાંડી તથા જમણા હાથની કોણી સાથે લેઇને,
 ત્રીજો બંધ જમણા હાથની કાંડી અને ડાબા હાથની કોણી સાથે લઇને,
 ચોથો બંધ કમરપર, પાંચમો બે પગના નલા કોસ થાય છે ત્યાંથી સાથે
 લઇને, છઠ્ઠો જમણા પગના ગુંઠણની આસપાસ લેઇને, અને સાતમો ડાબા
 પગના ગુંઠણની આસપાસ લેઇને—એમ દરેક બંધ વખતે એક એક “અર્ધેમ
 વૌહૂ” ભણતાં બંધ પુરા કરવા જોઈએ. ત્યાર બાદ આંખ, કાન

ખુલ્લાં રહે પણ માથાંના બાલ તદ્દન ઢાંકેલા રહે તેમ માંથાનું ઢાંકણ સરખું કરવું, અને પછી વધેલાં ફાંટાતુંટા કપડાંનું ગોળ ટક્યા જેવું કરીને ઝાદ-મર્ગમાં માથાં આગળ તે ટક્યા તરીકે મુકવા તૈયાર રાખવું. ત્યાર બાદ એક મોરદે-શુયાંન માથાં આગળ રહે અને ખીજો પગ આગળ રહે અને ત્યાર બાદ ત્રાંબાનો યા લોખંડનો ખીલો લેઇને શયનાં ડાબા કાન નજદીક જમીન સાથે ખીલો લગાડીને “યથા” લણવાનો શરૂ કરે, અને તે ખીલાને જમીન ઉપર લાઇને દોરતાં હોય તેમ શયના જમણા હાથ તરફથી ચલાવીને શયની આસપાસથી લાવીને પાછો ડાબા હાથ આગળથી શયના માંથાં સુધી લે. આવી રીતે એક યથા પુરો કરતાં એક “કશ” ખેંચવો. એવા એવા બધા મળીને ત્રણ યથા લણતાં લણતાં ખીલો જમીનને લગાડેલો રાખીનેજ આસ્તે આસ્તે ત્રણ કશ સંપૂર્ણ ખેંચવા, અને પછી ખીલો તે શયના માથાં નજદીક સીલ (લાદી) ની નીચે મુકી કશ સામેત કરવા. આ સચકારના કશની બહુ બુલંદ મતલબ છે. ત્યાર બાદ પાછું સગદીદ કરાવીને સચકાર કરનારા સાહેબોએ ત્યાંથી ઘણે દૂર જઈને “સરેશની બાજ” મુકવી, એટલે કે બે યથા, ચરનમ્ય...સરખાંપહે અખેહેથી છેડે સુધી લણે. (અહાં રચેશ્ય, કેરફેલ મોજદ અને જસમે અવંધહે મજદનો “રામનો ખાસ્ત્રહે” થી “રખેન્તો મધન્યઓમ” સુધીનો ભાગ નહીં લણવો.) પછી મુંગે મહોંડે પોતાનાં શરીરને નીરંગ લગાડીને ચોખાં પાણીથી અંગોળ કરીને સોજાં કપડાં પહેરવાં.

જેવી ઘેરમાં સચકારની ક્રીયા ઉપર મુજબ પુરી થઇ કે શયને સેવટનું દોખમે-નશીન થાય ત્યાં સુધી ઝાદ-મર્ગનાં મકાનમાં ખસેડવાની તૈયારી કરવી. અસલ જરથોસ્તી દએનના ફરમાન મુજબ ગુજરનારનાં ઘેરમાં ફક્ત સચકારજ થતો હતો, અને ત્યાર બાદ તે શયને એ કામ માટે ખાસ બુદ્ધાં અલા-હેદાં બનાવેલાં મકાન—જેને “ઝાદ-મર્ગ” કહેતા હતા—ત્યાં લઈ જતા હતા. આ અસલી ઝાદ-મર્ગ (હાલના નસા-ખાનેહ યા મુંબઇની કુંગરવાડીની બંગલીઓને કાંઇક મળતાં આવતાં મકાનો) ચોક્કસ મોહલા-

ઓના અંતરે રાખવામાં આવતાં, જેમાં શયને મુકવા માટેની કાયદેસરની પાવીઓનો તેમજ શીલ યાને પથ્થરોનો તથા ત્યાં કાયદેસર આતશ હાજર રાખવા માટે ખુઆનોનો પુરતો અંદોજસ્ત હતો, તેમજ પાયદસ્તે જનારાઓની મજલીસ માટે ત્યાંજ તે પાવીઓથી દુર ખાસ સગવડ રહેતી હતી, તેમજ કુટુંબ-દોસ્ત આસ્નાવ તેમજ અનબુમનની ઓરતોની મજલીસ માટે એલાહેદી સગવડ પણ રહેતી હતી. આ જાદ-મર્ગને હમેશાં એ દરવાજા રહેતા હતા, જેમાંના એક દરવાજે શય અંદર લઇ જતા અને બીજે દરવાજેથી પાયદસ્ત કાઢવાની ખાસ સંભાળ લેતા હતા. સચકાર થયલાં શયને તરતીબથી આ જાદ-મર્ગમાં લાવી, પાયદસ્ત કાઢે ત્યાં સુધી નાની તેમજ મોટી યસ્તેગાં (ભોંય આગળનાં ભણતરો તેમજ ગેહ-સારણ) કરવામાં આવતાં, અને હમેશાં આ જાદ-મર્ગમાંથીજ પાયદસ્ત અસલ કરવામાં આવતી. આ જાદ-મર્ગનો ઉપયોગ શય દોખમે-નશીન થાય ત્યાં સુધીજ કરવામાં આવતો. દોખમે-નશીન થયા પછી ઉરવાનની ત્રણ દીવસની સઘળી કીયાઓ તે ગુજરનારનાં મકાનમાં સચકારવાળી જગ્યાથી ચોકસ દુર કરવામાં આવતી, કારણ કે તે જગ્યાએ રહેલા ચેરાગ આગલ સચકારના કશની ખુબીને લીધે તે ગુજર પામેલું ઉરવાન ચેહારમની આમદાદે અહીંથી અવલમંજલ થાય ત્યાં સુધી અણુદીક રીતે મુકામ કરીને થોભેલું હોય છે. જાદ-મર્ગમાં ખસેડવા માટે નસેસાલારો આવીને, પેવંદ થઇને મકાનની બહાર સરોશની બાજુ લઇને, ખાંનમાં તે શયને મુકીને માથાંના ભાગ આગલ રહે તેમ બહાર કાઢીને જાદ-મર્ગ તરફ લઇ જાય. આ વખતે શયની આગલ આગલ પેલા ઘેરનાજ રોશન કીધેલા આતશને આફરગાન્યાનું પેવંદ કરીને એક મોઝેદ નવ કદમ દુર પહેલો ચાલે અને શયને જાદ-મર્ગના એક દરવાજેથી અંદર લઇ જવામાં આવે અને બાવીમાંના શીલ ઉપર મુકી સગદીદ કરવામાં આવે. તેજ વખતે રહેવાનાં મકાનની અંદર જ્યાં શીલ (પથ્થર) ઉપર સચકાર કરેલો હોય છે ત્યાં માથાંવાલાં ભાગ આગલ એક રોગનનો (ગામનાં બીનો) ચેરાગ તુરતજ રોશન કરેલો અને તે

વપરાયલા શીલને મકાનની બહાર તે નસેસાલારોએ કાઢી નાંખી તેને સારી રવેસે નીરંગથી પાવ કરવો. પછી તે શયને મુકેલી સચકારની જગ્યા ઉપર ઘેરનાંઓએ તાજે નીરંગ છાંટીને તેને તદ્દન એલાહેદીજ રાખવી અને તે જગાની બરાબર ઉપર ચોકસ મુદત લગી કાંઈ પણ ક્રીયા થવી જોઈએ નહીં, કારણ કે વાંદીદાદ, ૩૦ પ; ૪૨ મુજબ જમેસ્તાન (શીયાળા) માં ખીજ હાવનના પાંચ મહીના બરવકતના આવાં મહીનાથી સ્પંદારમદ મહીના દરમ્યાન દશ દીવસે તે સચકારની ભોંય પાક થાય છે અને હામીન યાને ઉનાળામાં રપી-થવનના સાત મહીના બરવકતના ફરવરદીન મહીનાથી મહેર મહીના દરમ્યાન તે સચકારની જગ્યા બરાબર એક મહીને પાક થાય છે. તેથી ભોંય રાખવાની ઉપલી મુદત દરમ્યાન રોજ એકવાર તે સચકારની જગ્યાએ તાજે નીરંગ છાંટી સુકવી કપડાંથી નુછયા પછી પાણી છાંટયા કરવું. હવે, ઝાદ-મર્ગમાં લાશની પાવાંથી ત્રણ કદમ દૂરથી પેલો ઘેરનોજ આતશ રોશન રાખીને ત્યાં “નાની યસ્તેગાંન” યાને ભોંય આગળ લણવાનું લણુતર ચાલુ કરવું. “નાની યસ્તેગાંન” લણુતી વખતે “રવાનની પતેત” ખીલકુલ લણુવી નહીં, કારણ કે ત્રણ દીવસ સુધી તેમજ દરસાલ ફરવરદેગાંનના પહેલા દશ દીવસ દરમ્યાન “રવાનની પતેત” લણુ શકાય નહીં, પણ ચહારમને દીવસથી ગમે એટલાં વરસો સુધી “રવાનની પતેત, આતશ ન્યાએશ તથા રાતની સરોશ યસ્ત વડી” એ બધાં ઉત્તમ લણુતરો રવાનના લાલ માટે છે. નાની યસ્તેગાંન માટે “સરોશ બાજ, ગેહ, દીવસ હોય તો ખુરશેદ મહેર ન્યાએશ, રાત હોય તો સરોશ યસ્ત વડી, આતશ ન્યાએશ, અરદીબહેસ્ત યસ્ત, મોટી હપતન યસ્ત, ખોરદાદ યસ્ત, હોમ યસ્ત, વનન્ત યસ્ત ચાલુ ફરીફરીથી લાશ આગલ લણુવા જોઈએ. તેમાં પણ અલ્લાઇ રએશ્ય, કેરકેહ મોજદ, અને જસમે અવંધહે મજદનો ઉપર જણાવેલો વચ્ચો ભાગ નહીં લણુવો. દોષમે-નશીની પછી આ નાની યસ્તેગાંન પહેલા ત્રણ દીવસ ઘેરમાં સચકારની જગ્યા આમલ તે રવાનની નૈયતે ચાલુ રાખવી બધીજ સારી છે.

ગેહસારણનો વખત થાય ત્યાં સુધી “ નાની યજ્ઞતેગાન ” ઝાદ-મર્ગમાં ચાલુ રાખવી જોઈએ. ગેહસારણ કરીને સેજદો કરીને લાશને દોખમે-નશીન કરવા માટે સુરજ અસ્ત પામવા અગાઉ પુરતો વખત મલે તેવી પાકી ગોઠવણ રાખવી જોઈએ, કારણ કે હાવન રપીધ્વન કે ઉજરન એ ત્રણ ગેહમાંજ ખુરશેદની હાજરીમાં શયને દોખમે-નશીન કરવાનો હોકમ છે, તેથી યનતાં સુધી ટુંકા દીવસોમાં છેક સાંજ પડી જવાનો અને અંધાર થઈ જવાનો સંભવ હોય તો ઉજરન ગેહને બદલે બીજે દીવસે હાવન ગેહમાં દોખમે-નશીન કરવા માટે ગોઠવણ રાખવી. એક વખત સચકાર ગુજર પામવાનીજ ગેહમાં જો થઈ ગયો હોય તો પછી એ સચકારની કીયાની ખુબી એવી તો ખુલ્લું છે કે દોખમે-નશીની માટે ચોકસ અપવાદો સીવાય દોડાદોડ કરવાની ખાસ જરૂર નથી.

હવે ગેહસારણનાં વખત અગાઉ જે નસેસાલાર સાહેબોએ નાહી-ઘોષને ફક્ત નીરંગ લગાડીને કુસ્તી કરીને હાથે પગે તમામ ઢાંકણ રાખીને ફક્ત આંખ, નાક અને ચહેરાનો ભાગ ઉઘાડા રહે તેમ સફેદ પોશાકમાં સજ થઈને જેઉ સાહેબોએ પેવંદ રાખીને સરોશની બાજ “ અપહે ” સુધી બહાર લેવી, અને પછી ગ્યાંન લેઈને ઝાદ-મર્ગમાં જે દરવાજેથી શય અંદર લઈ જવામાં આવ્યું હતું તેજ દરવાજેથી દાખલ થવું. એજ મુજબ ખાંધ્યાઓએ પણ તૈયાર થઈને ઝાદ-મર્ગનાં મકાનની બહાર થોભવું. આ ગ્યાંન અગાઉથી તરાથી સાફ થયેલી અને નવી હોય તો સરોશ બાજથી ઈન્ખલવી હોવી જોઈએ. તે ગ્યાંનને શયની સમાંતર થોડાં પગલાં દૂર મુકીને પછી જેઉ નસેસાલાર સાહેબોએ ગ્યાંનની આસપાસ સચકારના વખતની માફક પેલા ખીલાથી ત્રણ “ યથા ” સાથે ત્રણ કસ ખેંચવા, અને ગ્યાંનની અંદર નીચે ચાદર યા પીછોડી બાંધી ડબલ પડની મુકીને બાજમાં અર્ધેમ ભણવાના ચાલુ રાખી ગેહસારણના ખ્યાલાતમાં તેઓએ ખેસવું. હવે પહેલાં સમીદ કરવો. ત્યાર બાદ બહાર કુસ્તી

પાદ્યાવ ક્યાં પછી જાદ-મર્ગમાંની લાશથી નવ કદમ* દુરથી એ મોખેદ સાહેબો પેવંદ થઇને ગ્યાંન ઉપર નજર રાખીને આ કેતાળમાં જણાવ્યા મુજબ ગેહસારણાંની સરોશની બાજ લેઇને ગેહસારણાંનું ભણતર શરૂ કરે, અને ગાથાના ૩૧ મા હાતા ૪ થા ફકરામાં “વરેદા વનએમા દુન્નેમ્” શબ્દો ભણી રહ્યા પછી પીઠ ફેરવીને ખ્યાલાતમાં તેઓ ઉભા રહે તે વખતે સગદીદ કરાવીને એઉ નસેસાલાર સાહેબો સાથે ઉભા થઇને સીલ (લાદી) ઉપરથી અદ્ય અદાઅ સાથે આસ્તે રહીને લાશને ઉંચકીને ગ્યાંનમાં સંભાળથી મુકે, અને પછી મોખેદ સાહેબો પાછા ફરીને તે શયનાં મહોંગાં તરફ નજર રાખીને બાકીનું ગેહસારણું પુરૂં કરે. તેટલાં નસેસાલાર સાહેબો ગ્યાંનની ઉપરની બાડી ચઢે (ચઢરણી) અર્પેમના કલામ સાથે બાંધવાનું કામ કરયા બાદ, અને સેજદા માટે ફક્ત શયનું મહોલું ખુલ્લું રાખી બેસી રહે. ગેહસારણું ખતમ થયા બાદ પાછો સગદીદ કરવો. પછી મીજલસમાં પધારનારા મરદો તથા ઓરતો ત્યાં અદ્ય અદાઅથી અને શાંતીથી તે શયના રવાનને સેજદો કરી શાંતીના “અર્પેમ” ના વીચાર ફેંકે. સેજદો પુરો થયા પછી ગ્યાંનને બરાબર ચઢેરોથી સંપુર્ણ ઢાંકી લે, અને ગ્યાંનને જાદ-મર્ગનાં મકાનના બીજા દરવાજામાંથી બહાર લેઇ બાદ, અને બધા નસેસાલારો અને ઉંચકનારાઓ બાજમાં “અર્પેમ” ભણતાં ગંભીરાઇથી રસ્તો કાપે. તેટલાં લાશના સીલને બીજા બાંધ મારનારા સાહેબો બહાર કહાડીને મુકે, અને ગ્યાંનની જગ્યાથી તે સીલની જગ્યા ઉપર તથા છેક બહાર સીલ ઉપર સારી રવેશે ગામુતનો છંટકાવ ઘેરનાં કોઇ આદમીએ ક્યાં પછી ત્યાં મળેલી અનબુમનના જે સાહેબોએ પાયદસ્ત કરવી હોય તેઓ પુર તાજમ-તવાજેથી પાયદસ્ત કરે, એટલે કે કુસ્તી કરીને સરોશની બાજ “અપહે” સુધી લઇને બમે જન પેવંદ થઇને મુન ધરીને એટલે કે મુંગે મહોંગે “અર્પેમ” ભણતાં ભણતાં ગુજરેલાં ઉરવાન તરફનાંજ મીશ્રમાં પુર મોહબત અને માનથી મફગુલ રહીને ધીરે ધીરે

* મુંબઈમાં એક કદમ આશરે ૩૧) ફીટનું થાય છે. કદમ માપવાની ખાસ રીતી છે.

રસ્તો કાપે. આ પાયદસ્તની મીજલસમાં શયની પાછલ ઓઠામાં ઓઠા ૪૫ કદમ દુર પહેલાં ગેહસારણાવાળા મોબેદો ચાલે અને તેઓ બાજમાં ફરીથી બીજું ગેહસારણું લણુતાં લણુતાં રસ્તામાં ચાલે, જેઓની પાછલ બીજું મોબેદની એક જોડ ચાલુ “યસ્ત હપતં હાધતી” યાને મોટી હફતન યસ્તના કલામ લણુતાં પાયદસ્ત કરે જેમાંનો “ચાતુ શુ” નો કરદો ખાસ સાત વાર પઢે, અને તેની પાછલ ઉપર મુજબ આખી અનનુમન મુનમાં અર્ધમ લણુતાં પાયદસ્ત કરે. વળી આ અનનુમનની પાછલ યસ્તેકુસ્તીઆંન નોકરો ઝાદ-મર્ગમાં હાજર થયેલી મીજલસ તરફનું સુખડ-લોખાંન દોખ-માની સઘડીને પુગાડવા માટે લઈ જતાં ઉપર મુજબ પાયદસ્ત કરે. વળી શયની આગલ નવ કદમ દુર એક યસ્તેકુસ્તીઆંન નોકર સગનો ખોરાક અને સુખડલોખાંન લઈને પહેલો ચાલે. આ પાયદસ્ત અગાઉ પુર ગંભીરાધથી અને ધીરેથી અદબ-આદાબથી તરીકત જળવતી થતી હતી, અને હાલની માફક શયની લગોલગ રહેવાની દોડાદોડી કરતા હતા નહીં. આ પાયદસ્ત કરતી વખતે નસેસાલારો રસ્તામાં ઉભા રહીને જ્યારેથી ખાંધ બદલે કે તુરત પેલી પેશ મોબેદોની જોડ એકદમ ઉભી રહી જતી અને ૪૫ કદમનો કાયદો જળવતી, જેથી હમરીત યા પતરીત રીમની લાગુ નહી પડે. આજે તો એક મરણુ વખતે બેહેદીનો તથા મોબેદો સુદાં અને વાપરવેશની તમામ ચીજો પણ નસાની ચાલુદગીથી તદ્દન રીમન થઈ જાય છે, જેનું કશું ભાન પણ કોઈને નથી. અગાઉ તો જેટલો રસ્તો પાયદસ્તનાં કામમાં આવતો, તે રસ્તાને શય લઈ જતાં લાગેલી રીમની દુર કરવા માટે, વંદીદાદ, ૩૦ ૮; ૧૬ મુજબ સગદીદને લાયકના કુતરા-ઓ જેઓ કાંઈથી કુદરતી કે હસ્તકૃત ખોડખાપણુ વગરના (દાખલા તરીકે કાન કે પુછડી કાપ્યા વગરના), આફ-યસ્મ એટલે આંખની ઉપર બે પીળાં ધાજાં સાથના, ૨૦ યા ૨૧ નખનાં “વીસ-હાઈન” જાતના કુતરાઓ મારફતે ત્રીસે મુજબ તે વખતે

રસ્તો નસાની રીમનીથી પાક કરતા : ઝાદ-મર્ગથી દોખાતાં જોટલું છેડું હોય તેનો હીસાબ કાઢીને, બે-ત્રણ યા વધુ કુતરાઓને સાંકળે બાંધીને બસ્તે-કુસ્તીઆં નોકરો પોતપોતાનાં છેડાં પર ત્રણ ત્રણ વાર તેઓને દોડાવતા, જેથી કુતરાઓની આંખમાંના મેગ્નેટીક પ્રવાહોથી તે રસ્તાને લાગેલી દરજીએ-નસુ કપાઈ જઈ રસ્તો જલદીથી જરથોસ્તીઓના વપરાસ માટે લાયક થતો હતો. રસ્તો આવી રીતે પાવ થયા પછીજ પેલી પાયદસ્તે ગયેલી અનનુમન દોખે-નશીની પછી તે રસ્તે ગુજરનારનાં ઘેર સુધી પાછી ફરતી, જે વખતે તેઓ “યથા” ના કલામ ભણતાં ભણતાં ચાલતા.

હાં એક ખીના ઉપર ખાસ ફરીથી ધ્યાન ખેંચવાની જરૂર છે કે નસે-સાલારો ખાંખાઓ તેમજ સચકાર કરનારાઓએ એક વાર “સરોશની બાજ” લીધા વધી બીલકુલ મહોડું ઉંઘાડીને વાત કરવી નહીજ જોઈએ અને હસી-મશ્કેરીથી તદ્દન બાજ રહી, પ્રસંગને અનુકુળ ગંભીરતા જળવવીજ જોઈએ. એજ પ્રમાણે ગેહસારનારા મોખેદ સાહેબોએ તથા પાયદસ્ત જનારા સાહેબોએ પણ “સરોશ-બાજ” લીધા પછી વાત કઠીબ કરવી જોઈએ નહી પણ બધાંઓએ મરણની ગંભીરતાનો હમેશાં ખ્યાલ રાખીને એટલો વખત મુન (ચુપકીદી) ખાસ ધારણ કરવી, અને પાયદસ્તની તરીકતનાં પોતપોતાનાં ભણતરમાં મશ્ગુલ રહેવું. વળી ઝાદ-મર્ગની મીજલસમાં આવનારાં મરદો તથા બાનુઓએ પણ ખીજાં ત્રીજાં ટાહેલાં મારવાથી દૂર રહેવાની જરૂર છે, અને ફક્ત ગેહસારણાના ખ્યાલાત યાને વિચારોમાંજ મશ્ગુલ રહીને તે ગુજરનાર રવાન તરફની ફરજ બજાવવા તેઓ ખાસ બેગાં મળ્યાં છે તે ગંભીર અવસર અને મરનાર તરફની સાચ્ચી ફરજનો ખ્યાલ રાખીને તેવા ખ્યાલાતમાંજ ગુટાચલા રહેવાથી ખુદ પોતાને તેમજ તે રવાનને ઘણો ફાયદો કરી શકશે. વળી મરનારનાં બહાલાંઓએ તેનાં હીતને ખાતર રૂદ્ધ તેમજ વિલાપ કરવાથી બાજ રહેવું.

હવે, દોખમાની નજદીક આવી પુગતાં, તે શબને છેલ્લો સેજદો કરવાની ખાસ બનાવેલી પાવીમાં નસેસાલારો મુકે, અને શબનો ચહેરો ખુલ્લો કરે. આ પાવી એવી રીતની હોય છે કે દોખમાને છેટેથી એક અમુક જગા ઉપર, જ્યાં રહે અને બધાને શબ દેખાય તેટલી પથ્થરની ખાસ ઊંચી બેઠક બનાવેલી હોય છે અને તેને તમામ ફરતો ઓછામાં ઓછાં નવ કદમ દુર (એટલે કે મુંબઇમાં આશરે ૩૨ ફીટ દુર) પથ્થરની બેઠી દેવાલનો ઘેરાવો કરેલો હોય છે, જેની બહાર બધા પાયદસ્ત કરનારાઓ મોબેદો સીવાય ફરતા હિસા રહી જઇ તે જ્યાંમાંનાં શબને દુરથી અર્પેમ સાથે સેજદો કરે છે. પણ તેટલાં પેલી મોબેદોની જોડથી જે રસ્તામાં મોટી યસ્તેગાંન યાને ગેહસારણું નહીં પુરું થયું હોય તો તે પાવીથી છેક ૪૫ કદમ દુર આખી અનજુમને પહેલાં થોભી જવું અને ગેહસારણું ત્યાં ખતમ કરી બધા મોબેદ સાહેબો સઘડી તરફનો રસ્તો લે, જ્યારે બાકીની અનજુમન પેલી પાવીથી નવ કદમ દુર ઉપર મુજબ હિસા રહીને રવાનને સેજદો કરે. ત્યાર બાદ તે શબને સેવટનું સગદીદ કરાવી ચદરો ઢાંકી દઇ નસે-સાલારો તેને દોખમાની અંદર લઇ જાય. આ દોખમું તાણો પુરવાની તેમજ ઇજવાની ક્રીયાને લીધે ગ્રાશેકી આલુ-દગી દુર કરવામાં બહુ કવી (અસરકારક) થયલું હોય છે. શબને દોખમાની પાવીમાં ઘટતી તરતીબથી મુક્યા પછી તેમજ તે ઉપરનાં ઘટતાં કપડાં ચીરીને શબને પક્ષીઓ લક્ષ કરી શકે તેમજ તડકા લાગી શકે તેવી રીતે ખુલ્લું કર્યા પછી જ્યાં લઇને નસેસાલારો બહાર આવે ત્યારે દોખમે-નશીનીની ક્રીયા ખતમ થાય છે. ત્યાર બાદ નસેસાલારો-ખાંધ્યાઓ ઘટતી તરતીબથી પોતાનું રીમન યા સાદું નાહાન લેવાની તૈયારી કરે, જ્યારે પાયદસ્તે ગયલી અનજુમન સરોશની બાજુ પેલી છેલ્લા સેજદાની પાવી આગલ મુકીને દોખમનો નમસ્કાર કરે, અને ફક્ત નીરંગથી હાથ મોંઢકું ધોઇ અહુરમજદ બોદાએની પાજંદ નીરંગથી બે થયા અને એક અર્પેમ

લણીને કુસ્તી ખતમ કરે. ત્યાર બાદ, સધડી આગલ રહેતી નાહનીઓમાં નીરંગ-રેતી લગાડીને ગોસલ ઉતારીને નાહવાની બાજથી તન પાક કરે, અને પાછા ફરવા આગમય સધડીનાં આતશે-દાદગાહ ઉપર જે સુખડ-લોખાંન પોતાનાં બસ્તે-કુસ્તીઆંન નોકરો પાસે આગમયથી મોકલાવેલું હતું તે તે ઉરવાનની નૈયતે ચઢાવે. પછી પાયદસ્તે ગયલી અનબુમન ઉપર જણાવી ગયા મુજબ જે રસ્તો સમીપથી પાવ થયેલો છે તે રસ્તે પહેલાં ઉરવાનનાં ઘેર તરફ નીચે મુજબ પાછા ફરે, (તેઓનાં આંગના ઉતારેલાં અને ઘોષ કાઢેલાં કપડાં નોકરો લઈ આવે.) પાયદસ્ત કરનારાઓ સધડીમાં સુખડ ચઢાવી બહાર આવી ગુજરેલાંનાં ઘેર તરફનો રસ્તો લેતાં થોડાએક કદમ ચાલીને જમીન સુન્નરે, એટલે કે જમણે હાથે કપડાંનું પેવંદ કરીને તે હાથ જમીન ઉપર મુકે અને જમણા પગનું ગુંઠણ જમીન ઉપર મુકીને એક યથા પડે. આ પછી ત્રણ કદમ આગલ ચાલીને ફરી બીજી વાર એમજ પેવંદ જમીન-સુધરીને એક યથા પડે. ફરી ત્રીજી વાર એજ રવેશે ચાલી એક યથા પડી રહ્યા પછી સરોશ બાજ “અપહે” સુધી પડીને ચાલુ મુનમાં યથા પઢતાં પઢતાં ગુજરનારને ઘેરે જાય. ત્યાંએ સરોશની બાજ મુકીને એકબીજાંને હમાજોર થઈને પોતપોતાને ઘેરે યા કામેકાજે જાય. આવી રીતે “પાયદસ્ત” ની અસલ તરીકત છે, જે ગંભીરાઈથી બજાવનારને દરેક કદમે બહુજ સવાબ લાગે છે એમ જણાવ્યું છે, કારણ કે ગુજરનારનાં રવાન ઉપર શખને હવામાંથી ઊંચકી લઈ હાલતાં હાલતાં પસાર થતાં જે દરજે-નસુશ અને ગાશેકી ગલબો વધવા પામે છે, તેને પેવંદથી*

* એજ કારણને લીધે ગેહસારણ લણાયા પછી ગ્યાનમાં મુકેલી લાશને ખાંધાઓના ખભાં ઉપરજ લઈ જવી જોઈએ, અને ગાડીમાં મુકીને તહીજ લઈ જવી જોઈએ. આદમીની અંદર જે “આતશે-વાહુક્યાન” નામની મેગનેટીક

(કુટનોદ ચાલુ.

પાયદસ્ત કરનારાઓ પોતાનાં જીવતાં મગનાટીસનાં વધારી દીધેલાં બળથી જમીનની આરમ્ભતી (એટલે Terrestrial Magnetism) માં જોડાયેલી ખેંચાવી દે છે. આવી રીતે પાયદસ્ત કરનારાઓ ગુજરેલાં રવાનને નસાની આલુદગીથી બહુ રાહત આપતા હોવાથી તે રવાનની દહમ-આફ્રીતી તેઓપર ઉતરે છે, એટલુંજ નહીં પણ નસાની આલુદગી હવામાં ફેલાઇને કુદરતની પેદાયશોને નુકસાન કરતાં અટકી જાય છે. આને લીધેજ પાયદસ્તની ક્રીયાની મોતેબરી વધી જાય છે. પેલા ધેરના સગદીદના કુતરાને તેમજ રસ્તા માટે વાપરેલા કુતરાઓને માટે લીધેલો નાન-શીર (રોટી-દુધ) નો ખોરાક તેઓના નોકરો (સગ-હમાલો) ખવાડે.

હવે આની ગમ ધેરનાં બાનુઓ અને મરદો જેઓ ત્યાં રહેલાં હોય તેઓ પોતે ગોસલ ઉતારી સરોશની કુસ્તી કરીને, પેલાં ઝાદ-મર્ગમાં શબની જગા આગલ—કે જે જગા અને શીલ પણ પાયદસ્ત પછી નીરંગથી પાક કરેલાં હોય છે—અને જ્યાં પહેલેથીજ ધેરનો આતશ બુઆનપર રોશન રાખેલો હોય છે ત્યાં જઇને તે આતશપર સુખડ-લોખાંન મુકે, અને તે ગુજરેલાં ઉરવાને આખી જીંદગીમાં કીધેલી કાર-દાનીની સજા-જજના માથે તેઓ નીચે મુજબ ફેંકે, કે

“કેસાસને કાયદે દરેક જીરમમાંથી સીલસીલાબંદ થતા આવેલા ગુનાહોથી (ફલાંન ખીન યા ખીન્ટ ફલાંન) ઉરવાન કુદરતના ઇનસાફને કાયદે અને પેગામ્બર સાહેબે શીખવેલી યસ્ન (ક્રીયાઓ) ને કાયદે, જે

[પાને ૬૭ થી કુટનોટ ચાલુ.]

ગતી કાર્ય કરે છે તે “આતશે વોહુક્યાન” વાળાઓએજ ગેહંસારણું લખા-ચલી લાશ સાથની બાનને ખલાં સાથે પેવંદ આપીને ઉચકવી બેઠાં, જેથી કરીને ઉપર જણાવ્યું છે તેમ હવામાંથી બાન પસાર થતી વખતે દરેકે નમુશ-નો જોશ વધવાને બદલે ઉચકનારાઓના “આતશે વોહુક્યાન” મારફતે નીર-સુલ થઇ જઈને જમીન તરફ જણદીથી ખેંચાઇ (conducted) જાય છે.

એ ઉરવાન “સગ્ન” ને લગતું એટલે બદ કરણીને લીધે આ દુન્યામાં પાછું જન્મવાનું હોય, તો તેની સગ્ન યાને પાદક્રાસમાં તેને તસલ્લી યાને રાહત મળે, અને જો “જગ્ન” નું હોય એટલે કે પોતાની શાદ કારદાનીને લીધે અહીં નહીં પાછું જન્મતાં પોતાનો “પાદ-દહીસ્તે” (નજરચુકોનો બદલો) વરજમી ઉપર ભોગવીને પણ આગલ વધનારું હોય, તો તે પોતાનો “હમ-એહેરે” લખને આગલ વધે!”

ઉપલા મીથ્ર શ્લોકનાં લોખાન વખતે પણ હમેશાં કરી શકાય છે.

હવે પેલાં આતશનાં પાતરાંને ઝાદ-મર્ગમાંથી લાવી પોતાનાં ઘેરમાંની સંચકારની જગ્યા અગલ રાખેલા રોશન ચેરાગની બાબુમાં મુકીને તે જગ્યા આગલ ત્રણ દીવસ સુધી આતશ એસમ-મોએથી ચાલુ રોશન રાખે. વળી ત્યાં મુકેલા ચેરાગની બાબુમાં એક ચોખ્ખાં “આખે-રવા” થી ભરેલો બેહરેલ યાને કળસ્યો પેવંદથી પીતલની આરનીપર મુકે અને તેની ઉપર ઝુલ્યામાં ગુલ યાને ઝુલો રાખે. આ પાણીનો કળસ્યો અને ગુલ (ઝુલો) જ્યાં સુધી ઉપર મુજબ ભોંય રાખી હોય તેટલી મુદત દરમ્યાન રોજ તાજાં સદવારનાં બદલ્યાં કરવાં. વળી ત્રણ દીવસ સુધી મરનારનાં ખેશ કુટુંબીઓ, મરનારનાં કુટુંબને ઘેરે તોશો પુગાટે એટલે રાધેલું બાતું મોકલાવ્યા કરે, કારણ કે ઘેરનો આતશ તો ત્રણ દીવસ સુધી મરનારની ક્રીયા માટે Reserved એલાહેદો કરવામાં આવે છે.

આ ઉપર જણાવેલી તરતીઓ કાંય પાળવી જોઈએ, અને તેમ અમલ કરવાથી શું શું ફાયદા થાય છે, એ બાબદ વધુ ધ્યાન આપવા જોગ છે જે કોઈ ભવિષ્યના પ્રસંગ ઉપર ખુદાના ચાહવાથી રાખીશું. તેટલાં, ગુજરવાની ઘડીથી તે સેવટની પાયદસ્ત તથા દોખમે-નશીનીને લગતી અગત્યની અસલ તરતીઓનો આ નાનકડી કેતાબમાં કીધેલો પહેલ-વહેલો મખજન દરેક સાચ્યા, અસલ તરીકેતોને સંગીન રૂપમાં જળવાયલી જેવા ચાહનારા જરથોસ્તી ભાષ બેહેનેની પસંદગી પામશે,

એવી આ કમતરીન લખતાર આશા રાખે છે. ખુદા કરેને
 દીન આપનને લગતી દરેક બાબદમાં હમદીનો પોતાની કામેલ મગજ-
 શક્તિથી સમજીને તે મુજબ અમલ કરવાને પોતાની જાનફેશાની અને
 એતેકાદ બતાવતાં રહે એવી દુવા આમીન થાઓ ! જેથી કરીને હમદીનો આ
 દુન્યામાં જન્મ લેવાની ખુલદ મતલબ પાર પાડીને ચાલુ જન્મ-મરણના
 ફેરાઓમાંથી યાને કે “તનાસખ” માંથી મુક્ત થઈને હમેશની નાઝી
 યાને રવાન-ખોખતગીનું અમરગીનું સુખ અને ખરી મીનોઈ ખુશાલી
 મેળવવાને લાયક થાય ! આમીન ! આમીન !! આમીન !!!

નોંધ :

[આ ચોપડી મુક્ત વહેંચવામાં આવે છે. જેઓને જોઈતી હોય
 તેઓએ પોસ્ટેજનો એક આનો મોકલી એરવદ ફીરોજ, શાપુરજી
 મસાની, સોલીસીટર, ૩૭૫, હોર્નબી રોડ, કોટ, મુંબઈ, યા તો
 આનરરી સેક્રેટરી, પારસી વેજીટેરીયન એન્ડ ટેમ્પરન્સ સોસા-
 યટી, ૧૧૪-૧૧૬, પારસી બજાર, કોટ, મુંબઈને સરનામે
 જંગાવી લેવી.]

